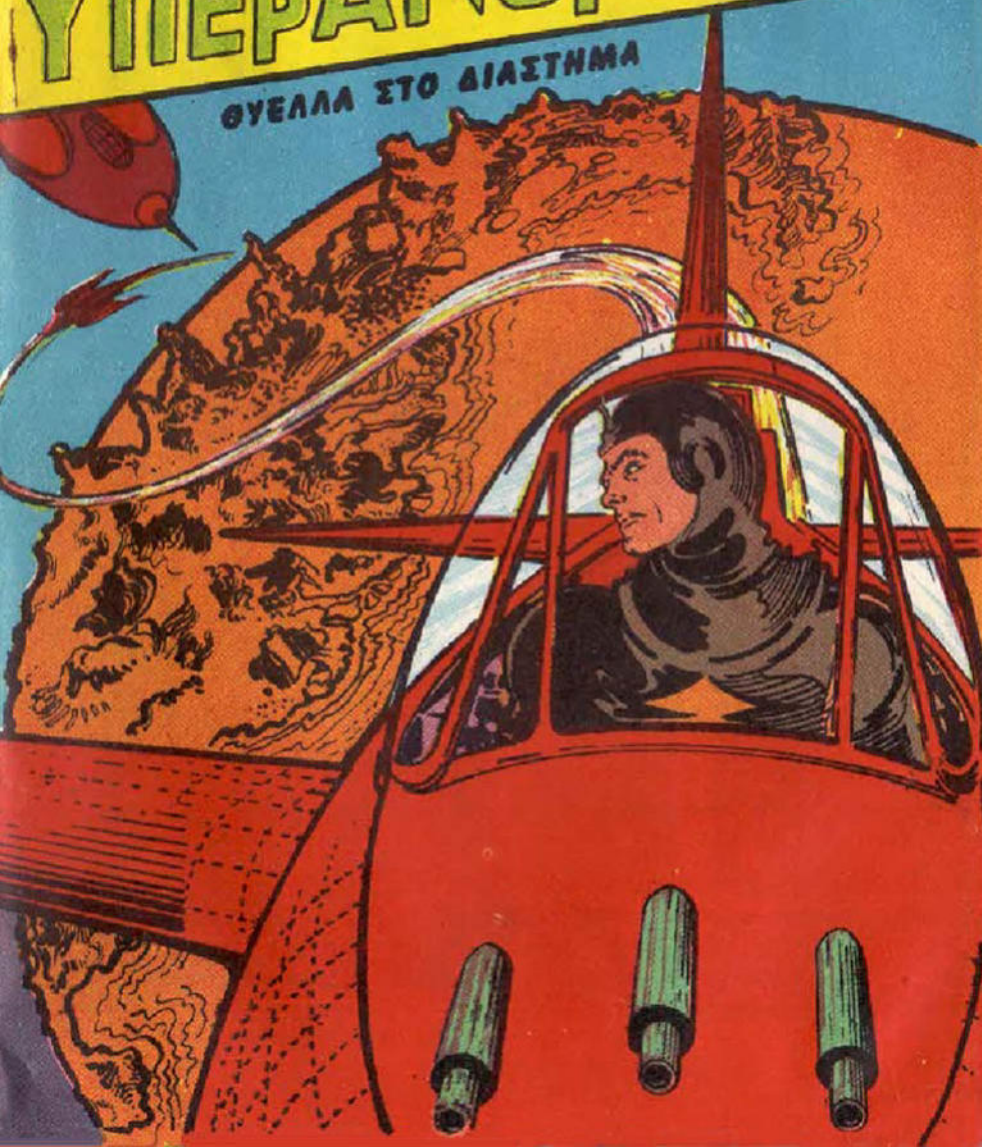

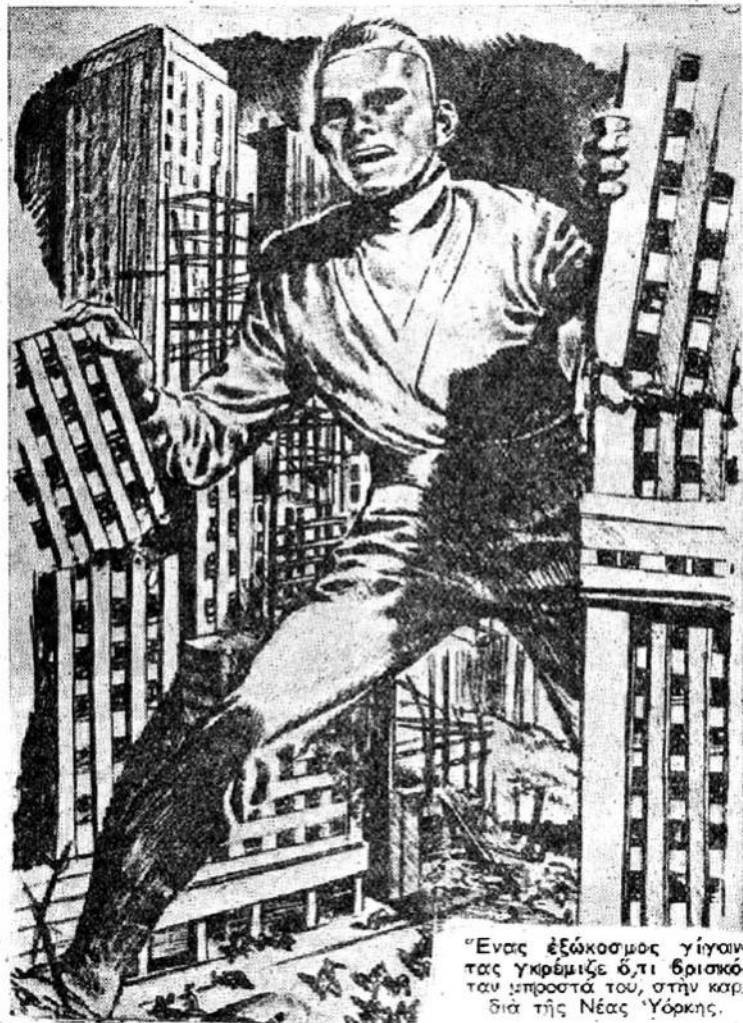
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΘΥΕΛΛΑ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

ΘΥΕΛΛΑ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

“Ένας εξώκοσμος γίγαντας γκρέμιζε ό,τι βρισκόταν μπροστά του, στην καρδιά της Νέας Υόρκης.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

ΕΝΑ ΕΠΕΙΓΟΝ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

ΕΝΑ πράσινο λαμπιόνι άναψε τρεις φορές κι' έσβυσε μέσα στο γραφείο του ίνσπέκτορος Χόμπαρτ, του γενι

κού έπιθεωρητού τής Διαπληνιτικής Άστυνομίας. Ο Χόμπαρτ ζάρωσε τὰ φρύδια, κάτι, είπε μέσα από τὰ δόντια του και γύρισε τόν διακόπτη του ραδιοτηλεφώνου που βρισκόταν άπάνω στο γραφείο του.

— Έδώ Χόμπαρτ!, γάβγισε. Ποιός διάβολος πάλι με ζητάει, Άρχιφύλαξ; Δεν σου είπα πώς άπουσιάζω άπόψε για όλον τόν κόσμο από τὸ γραφείο μου; Γιατί με συνέδεσε με έξωτερική γραμμή;

Από τή συσκευή του ραδιοτηλεφώνου άκούστηκε δειλή και έλαφρά τρεμουλιαστή ή φωνή του άρχιφύλακος διαβιάσεων Έντουαρντ Ρόμπι.

— Είπαν πώς είναι άπόλυτος άνάγκη, κύριε έπιθεωρητά. Έκείνος που θέλει νά σάς μιλήσει ίσχυρίζεται πώς έχει κάτι πολύ σοβαρό νά σάς πη. Όταν τήν πρώτη φορά του είπα πώς άπουσιάζετε, έκλεισε τὸ τηλέφωνο. Ύστερα από λίγα λεπτά όμως ξαναπήρε γραμμή. Φαίνόταν πολύ τρομαγμένος. Άκουσα δίπλα του κι' άλλες φωνές. Ήταν άνάγκη νά σάς είδοποιήσω όπου κι' άν βρισκόσθε, γιατί τὸ πράγμα για τὸ όποίο θέ-

λουν νά σάς μιλήσουν δεν παίρνει άναβολή κι' ενδιαφέρει όλη τή Γήινη Κοινοπολιτεία(*) και αυτή τή στιγμή ιδιαίτερώς τή Νέα Υόρκη.

Ο ίνσπέκτορ Χόμπαρτ γρύλισε, βλαστήμησε και γάβγισε πάλι:

— Καλά!, είπε, Δώσε τους έπαφή με τὸ γραφείο μου!

Κόκκινα τρίγωνα άναψαν άπάνω στη συσκευή του ραδιοτηλεφώνου και ύστερα από ένα λεπτό άκούστηκε από μακρινά μια λαχανιασμένη φωνή:

— Ο κύριος Χόμπαρτ;

— Ναί!

— Ο ίδιος;

— Ναί ό ίδιος που νά με πάρη και νά με σηκώσει! Ο ίδιος ό Χόμπαρτ! Λέγε ποιός είσαι και τί ζητάς από μένα; Μίλησε, γιατί είμαι πολύ άττησχολημένος και δεν μου

(*) Όσοι έχουν διαβάσει τὰ προηγούμενα τεύχη του ε' Υπεράνθρωπου, ξέρουν πώς οι Ιστορίες μας γίνονται τὸ έτος 1980. Αύτὴ τήν εποχή ό άνθρωπος έχει κατακτήσει τὰ άστρα και μεγάλα άστρόπλοια ταξιδεύουν ανάμεσα στους διάφορους πλανήτες όπου έχουν εγκατασταθή μεγάλες αποικίες τής Γης. Οι κάτοικοι τής Γης ξεβόαττα από θρησκευάματα και ράτσες — λευκοί, μαύροι, κίτρινοι — είναι ένκαμένοι στη Γήινη κοινοπολιτεία. Η Γη διατηρεί ίσχυρούς έναιέριους στόλους. Τὰ πολεμικά διαστημόπλοια τής Γήινης κοινοπολιτείας, με πληρώματα συγκροτημένα από άποφασιστικούς άστροναύτες, έκτελούν αδιάκοπες περιπολίες για τήν προστασία τής τάξεως και τής ειλρήνης, από διάστημα και στους πλανήτες.

Περὶ σσεύει καιρὸς γιὰ φλυαρίες.

— Ἐγὼ μὴ μικρὴ σιωπὴ. Ἦταν φανερό πὼς ἐκεῖνος ποὺ ἤθελε νὰ μιλήσῃ στὸν ἰνσπέκτορα, σαοτισμένος ἀπὸ τὸ ἀπότομο ὕψος του, δίστασε ἢ δὲν ἤξερε πὼς ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκανε.

— Ἐμπρός λοιπόν!, βρυχήθηκε ὁ Χόβαρτ. Γλωσσόδετὴ ἐπάθες ἢ ἔχασες τὴ φωνή σου; Σέ ἀκούω!

— Σὰς τηλεφωνῶ ἀπὸ τὸ προάστιο Νιού Πρένστον, εἶπε ἡ φωνή. Εἶμαι ὁ κοινοτικὸς ὑπάλληλος Μπιλ Οὐίλσον. Τώρα εἶναι μεσάνυχτα ἀκριβῶς. Πρὶν μιὰ ὥρα, λίγο δηλαδὴ μετὰ τὶς ἑντεκα, κάτι ἔγινε ἐδῶ στὸ Νιού Πρένστον.

Ἐνα παράξενο ἀστρόπλοιο σὲ σχῆμα ἵπταμένου δίσκου προσγειώθηκε στὸ μεγάλο δημόσιο δρόμο μ' ἓναν φοβερὸ κρότο σὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἔκρηξι βόμβας. Ὅλα τὰ σπιτία τοῦ προαστίου συγκλονίστηκαν καὶ τὰ τζάμια ἔσπασαν. Ὑστερα φάνηκαν φλόγες. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους βγήκανε ἀπ' τὰ σπιτία τους καὶ πλησιάσανε στὸ σημεῖο ποὺ εἶχε πέσει ὁ ἵπταμενος δίσκος. Μιὰ μεγάλη λακούβα εἶχε ἀνοίξει ἐκεῖ κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ λακούβα ξεπετάγονταν πράσινες φλόγες.

— Ἐ! Λοιπόν; τὸν ἔκοψε γαβγίζοντας σὺν μπουλντόγκ ὁ Χόβαρτ. Εἰδοποιήστε τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία. Ἐ-

δῶ εἶναι ἡ Ἀστροκὴ Ἀσφάλεια.

— Μὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτὸ, κύριε ἰνσπέκτορ!, διαμαρτυρήθηκε ἡ φωνή.

Ὁ Χόβαρτ, ποὺ ἦταν ἑτοιμός νὰ κλείσῃ τὸν διακόπτη καὶ νὰ διακόψῃ τὴν ραδιοτηλεφωνικὴ αὐτὴ συνομιλία, σταμάτησε.

— Λοιπὸν τί ἄλλο εἶναι; ρώτησε ἀνόμεχτα.

— Πρόκειται γιὰ τὸν ἐπιβάτη ποὺ βγήκε μέσα ἀπὸ τὶς πράσινες αὐτὲς φλόγες.

— Ἐ! Τί ἦταν; Κανένα καταριδόμορφο ἢ ὀχταπόδο-εἰδὲς πλάσμα ἀπὸ καποῖον ἀνεξερεύνητον πλανήτη τοῦ Γαλαξία; Δὲ μοῦ φέρνεις κανένο νέο! Κάθε τόσο ἔχουμε ἐδῶ στὴ Γῆ ἐπισκέψεις ἀπὸ τέτοια ἐξώκοσμα πλάσματα. Τὸ σκάνε ἀπ' τὰ δικά τους ἀστρα γιὰτὶ κάτι ἔχουν κάνει καὶ καταζητοῦνται ἀπὸ τὴν τοπικὴ ἀστυνομία. Ἐρχονται σ' ἐμὰς νὰ κρυφτοῦν. Ἀλλά, ὅπως θὰ ἔχῃς ἀκούσει, πολὺ γρήγορα τὰ τινάζουν γιὰτὶ δὲν τοὺς σηκώνει τὸ γῆινο κλίμα. Ἀφῆσέ με, χρυσέ μου, γιὰ τὸ Θεό! Ἐχω δουλειά! Πνίγωμαι!

— Μιὰ στιγμὴ, κύριε ἐπιθεωρητά!, εἶπε ἡ φωνή.

— Λέγε!

— Ὁ ἐπιβάτης τοῦ ἵπταμένου δίσκου ἦταν ἄνθρωπος. Ἐνας ἄνθρωπος μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἔχουμε ἐμεῖς οἱ γῆινοί. Μὲ μιὰ διαφορά. Ὅταν ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὶς φλόγες, ἔμοιαζε στὸ μέγεθος σὺν μιὰ

από έκαίνεες τις ψεύτικες κούκλες που κάνουν δώρα τὰ Χριστούγεννα στὰ μικρά κοριτσάκια νὰ παίζουν. Κι' ὕστερα σιγά—σιγά, καθὼς ἀνεπνεε διαστικά, μεγάλωνε—μεγάλωνε, σὰ νὰ ἦταν ἀπὸ ἓνα λάστιχο, πὺ φούσκωνε, καὶ στὸ τέλος ἔφτασε τριάντα καὶ παραπάνω μέτρα ὕψος. Τὸ κάθε πόδι του λογάριάζω νὰ ἔχη ὕψος δεκαπέντε μέτρα. Τὰ χέρια του θὰ εἶναι ὀχτὼ μέτρα τὸ καθένα τὸ λιγώτερο...

— Κι' ὕστερα; μούγγρισε κοροϊδευτικά ὁ Χόβαρτ. Ὑστερα ἔσκασε σὰ σαμπρέλλα αὐτοκινητοῦ κι' ἔκανε μπάμ! Αὐτὸ δὲν εἶναι; Ἐχὼ τὴ γνώμη, κύριε Οὐίλσον, πὼς τὰ παρακοπάνισες ἀπόψε καὶ βλέπεις ὄνειρα. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν σοῦ φταίω τίποτα! Ἄντε τσακίσου λοιπὸν καὶ ἄφησε τὸ ραδιοτηλέφωνο πρὶν ἀγριέψω!

Ἐτοιμάστηκε πάλι νὰ κλείσῃ τὸ τηλέφωνο. Ἦταν γελοῖο νὰ κάθεται τώρα ἕνας Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Διαπληθυντικῆς Ἀστυνομίας νὰ χάνῃ τὴν πολὺτιμη ὥρα του μετ' ἐμειωμένους ἀνθρώπους. Καθὼς ἐτοιμαζόταν ὁμως νὰ γυρίσῃ τὸν διακόπτη γιὰ νὰ διακόψῃ τὴν ἐπαφή, ἄκουσε κάτι πὺ ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ χοροπηδήσῃ. Μία σπαραχτικὴ γυναικεῖα κραυγὴ πέρασε μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή τοῦ ραδιοτηλεφώνου καὶ γέμισε τὸ γραφεῖο του. Ὑστερα ἄλλη κι' ἄλλη. Πολλὲς κραυγὲς ἀπὸ

ἄνδρες παιδιά καὶ γυναῖκες. Ἦταν κραυγὲς πανικοῦ καὶ ἀπελπίσεως. Ἐπικλήσεις βοθείας καὶ βογγητὰ πόνου.

— Ἐμπρός!, βρυχήθηκε ὁ Χόβαρτ. Μιλᾶτε! Τί διάβολο συμβαίνει ἐκεῖ κάτω; Ἐμπρός! Μίλησε λοιπὸν πὺ νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος, Μπιλ Οὐίλσον!...

— Τὸ ἐξώκοσμο τέρας, κύριε ἐπιθεωρητά!, ἀπάντησε πνιχτὰ ὁ Οὐίλσον. Ὁ ἐπιβάτης τοῦ ἱπταμένου δισκου... Βοήθεια! Θεέ μου, εἶναι φοβερό! Χανόμαστε...

Ἡ φωνὴ σταμάτησε ἀπὸτομα καὶ ἡ ἐπαφὴ χάθηκε. Ὁ Χόβαρτ τινάχτηκε ὀρθὸς κι' ὤρμησε στὴν τηλεοπτικὴ συσκευή πὺ δρισκόταν στὸν ἀπέναντι τοῖχο. Πάτησε τὸ κουμπὶ λειτουργίας ρυθμίζοντας τοὺς δείχτες σὲ τρόπο πὺ νὰ πιάσῃ μέσα στὴν ὁθὸν τὴν περιοχὴ τοῦ Νιού Πρένστον. Μέσα στὴν ὁθόνη τῆς τηλεοράσεως φάνηκαν συννεφια καπνοῦ ἢ σκόνης—δὲν μπορούσε νὰ καθορίσῃ τί ἦταν ἀκριβῶς— καὶ ἀμορφες σκιές. Τίποτα δὲν καταλάβαινε. Ἀφῆσε τὴν τηλεοπτικὴ συσκευή καὶ γύρισε τὸν διακόπτη τοῦ ραδιοτηλεφώνου.

— Ρόμπ!, βρυχήθηκε.

— Διατάξτε, κύριε ἐπιθεωρητά!, ἀπάντησε ὁ ἀρχιφύλαξ τῆς ὑπηρεσίας διαδιδάσεων. Διατάξτε, κύριε ἰνσπέκτορ.

— Πάρε ἐπαφὴ μετ' ὁν σταθμὸ τοῦ Νιού Πρένστον, Ρόμπ!

Μέσα στην όθνη τηλεοράσεως του αεροπλοίου φάνηκε μια άγρια μορφή.

Δυο λεπτά άκούστηκε η φωνή του "Εντουαρντ Ρόμπι.

— Δεν υπάρχει έπαφή με το Νιού Πρέστον!, είπε ο αρχιφύλαξ. Κάτι πρέπει να συμβαίνει εκεί, κύριε έπιθεωρητά.

Θρόμβοι κρύου ιδρώτα ανάβλυζαν στο μέτωπο του Χόδαρτ. Τα όσα του είχε πη αυτός ο Μπίλ Ουίλσον και τα όσα είχε ακούσει από το ραδιοτηλέφωνο δεν του άφηναν καμμία αμφιβολία πώς κάτι έπρεπε σίγουρα να είχε συμβή απόψε τα μεσάνυχτα στο Νιού Πρέστον, στο όμορφο και ήσυχο αυτό προάστιο της Νέας Υόρκης. Κάτι πολύ σοδαρά...

— Είδοποίησε τάν ντέτε-

— Μάλιστα, κύριε Χόδαρτ.

Έπεσε σ' ένα κάθισμα και περίμενε. Ύστερα από

κτιβ Σέρνιταν!, διέταξε. Θά πάμε μαζί στο Νιού Πρένστον απόψε...

ΤΖΟΕ — ΝΑΝΣΥ — ΜΙΚΥ

ΜΕΣΑ σ'εμιά κάμαρη ενός σπιτιού τ'ης 37ης Όδοϋ, τρεις άνθρωποι κάθονταν και κουβέντιαζαν γύρω από ένα τραπέζι. Ένας άντρας μιά κοπέλλα κι' ένα παιδί. Ο άντρας ήταν ένας νέος ως είκοσιπέντε χρονών. Είχε αδρά χαρακτηριστικά που έδειχναν πείσμα και θέλησι. Τό ξάστερο και σχεδόν παιδιάστικο βλέμμα του ήταν στιγμές που φεγγαβολούσε σαν φρεσκοβαμμένο άσφαλι και τότε τὰ μάτια του φάνερονταν μιά καταπληκτική τόλμη και απόφασιστικότητα. Κάτω από τὸ καλοραμμένο σπόρ κοστούμι του, μπορούσε κανείς εύκολα νὰ μαντέψει πώς κρυβόταν ένα γυμνασμένο κορμί με σιδερένιους μυώνες και καταπληκτική δύναμη. Αὐτὸς ἦταν ὁ θρυλικὸς ἀστρονάυτης ντέτεκτιβ Τζόε Σέρνιταν, ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κακοποιῶν τῆς Γῆς καὶ τῶν ἄλλων πλανητῶν, ὅπου εἶχε δημιουργήσει τὶς ἀποικίες τῆς ἡ Γῆς Κοινοπολιτεία, ὁ ἀκούρατος καὶ ἔφοδος προστάτης τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἡ κοπέλλα ἦταν δὲν ἦταν ἀκόμα εἰκοσι χρονῶν. Ψηλή, μελαχροινή, μὲ δμορ-

φα μάτια καὶ γυμνασμένον σῶμα. Τὸ ὄνομά της ἦταν Νάνσυ "Εβίλγκτον, ρεπορτερ στὴ μεγάλη ἐφημερίδα «Χρονικά τῆς Νέας Ὑόρκης». Ἡ Νάνσυ κι' ὁ Τζόε ἔτρεφαν μίαν ἀγνή ἀγάπη ὁ ἕνας γὰρ τὸν ἄλλο καὶ σύντομα σχεδίαζαν νὰ παντρευτοῦν. Ἡ Νάνσυ ἦταν ἀχώριστη σύντροφος τοῦ Σέρνιταν στὶς διαπλανητικὲς περιπέτειές του καὶ πολλὲς φορές μὲ τὸ πιστόλι ἀκτίνων στὸ χέρι εἶχε ἀντιμετωπίζει παλληκαρίσια πολλοὺς κακούργους μόνῃ της. Τὸ παιδί ἦταν ὁ πιτσιρικός κοκκινομάλλης Μίκυ (*). Ἐνα ἔξυπνο καὶ τετραπέρατο Ἑλληνόπουλο, ποὺ τὸ πραγματικὸ του ὄνομα ἦταν Νίκος Μιχαλόπουλος. Οἱ γονεῖς του, Ἕλληνες μετανάστες στὴ Νέα Ὑόρκη σκοτώθηκαν σ' ἓνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, κι' ὅταν ἔμεινε ὀρφανός, τὸν ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασία του ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ. Ὁ Μίκυ συνώδευε τὸν Τζόε Σέρνιταν καὶ τὴν Νάνσυ στὰ ταξίδια τους μὲ τὸ καταδωκτικὸ τῆς Διαπλανητικῆς Αστυνομίας «Γίρωτες II» κι' εἶχε πάρει μέρος σὲ φοβερὲς συγκρούσεις μὲ κακοποιούς καὶ ἐξώκοσμα ὄντα. Κάθε τέτοια σύγκρουσι ἦταν σωστὸ γλάν-

(*) Διάβασε προηγούμενα τεύχη τοῦ «ὑπερανθρώπου», ὅπου περιγράφονται οἱ καταπληκτικὲς διαπλανητικὲς περιπέτειες τοῦ θρυλικοῦ ντέτεκτιβ τῶν οὐρανῶν Τζόε Σέρνιταν καὶ τῶν συνεργῶν του Μίκυ καὶ Νάνσυ "Εβίλγκτον.

τι· για τὸν Μίκυ, ποὺ εἶχε μικρὲς ἀλλὰ θαυματουργὲς γροθιὲς καὶ τὶς χρησιμοποιοῦσε περίφημα σὲ κάθε φασαρία. Ὁ Σέρινταν λοιπὸν κι' οἱ δυὸ στενοὶ βοηθοὶ του βρίσκονταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ σπίτι τῆς Νάνσυ καὶ μιλοῦσαν γιὰ ἓνα καινούργιο ταξίδι ποὺ θ' ἄρχιζαν τὴν ἄλλη μέρα. Στὸν πλανήτη Ἀφροδίτη εἶχαν σημειωθῇ μερικὰ παράξενα περιστατικά καὶ ἡ Ἀστρική Ασφάλεια εἶχε ἀναθέσει στὸν θρυλικὸ ντέτεκτιβ τὴν ὑπόθεσι αὐτή. Ἐπρεπε νὰ διαλευκανθῇ τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφανίσεως τριῶν μεγάλων διαστημολογίων ποὺ μετέφεραν ἐφόδια καὶ ἐπιστημονικὰ ἐργαλεῖα στὴν μακρινή αὐτὴ ἀποικία τῆς Γῆς.

— Ἀχ, Τζό!, ἀναστέναξε ἡ Νάνσυ. Τοῦτο τὸ ταξίδι μὲ φοβίζει. Δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὰ ἄλλα. Εἶναι γεμάτο κινδύνους. Πολλοὶ πῆγαν, ἀλλὰ ἐλάχιστοι κατὰφεραν νὰ γυρίσουν.

Ὁ Σέρινταν χαμογέλασε καθησυχαστικά.

— Θὰ τὰ καταφέρουμε κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἀγάπη μου!, εἶπε. Τὸ «Πρωτεύς» εἶναι ἓνα ἀστράπηλο ποὺ ἀντέχει καὶ θὰ μᾶς δγάλη καὶ πάλι ἀστροπορρωσώπους. Θὰ κάνουμε ἓνα ὥραϊο ταξιδάκι κι' ὅταν γυρίσουμε πίσω στὴ Γῆ θὰ πᾶμε κατ' εὐθείαν στὴ Μητρόπολι. Θὰ δγάλουμε ἄδειες γάμου καὶ θὰ παντρευτοῦμε.

Ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα τὸν

κύτταξε λοξά.

— Καλύτερα νὰ μὴ μιλάμε πιά γι' αὐτὸν τὸν γάμο, Τζό!, τοῦ εἶπε. Κάθε φορά ποὺ ἐτοιμαζόμαστε νὰ παντρευτοῦμε, κάτι παρουσιάζεται καὶ διαρκῶς ἀναβάλλουμε. Μονάχα ὅταν πάροης σύνταξι ἀπὸ τὴ Διαπλανητικὴ Ἀστυνμία, θὰ σοῦ περισσέψῃ καιρὸς νὰ παντρευτῇς. Τότε μάλιστα.

Ἀναστέναξε πάλι βαθεῖα.

— Καὶ ὅμως εἶναι τόσο ὠραία ἡ Γῆ! Χαίρεσαι τὸν ἥλιο, ἀγκαλιάζεις μὲ τὸ βλέμμα σου τὰ ὁμορφα χρώματα τῶν λουλουδιῶν, θυμαίνεις τὴ γαλάζια θάλασσα, περπατᾷς τὶς φεγγαρόλουστες νύχτες μέσα στὶς ἀσημένιες σκιὲς τῶν πάκων. Βάλε τώρα μπροστά σ' αὐτὰ τὶς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ διαστήματος στὸ ὅποιο σ' ἄφεςε νὰ ταξιδεύης γιὰ νὰ φτάσης ἀπὸ τὸν ἓνα πλανήτη στὸν ἄλλον. Βαθύ, πηχτό, ἀδιαπέραστο, αἰώνιο σκοτάδι! Κι' ὅταν φτάνης κάποτε σὲ κάποιο ἄστρο, νοιώθεις μιὰ παράξενη παγωνιά νὰ τὲ τυλίγῃ, γιατί εἰσαι ἔξω ἀπὸ τὸ κλίμα, τὸ γήινο κλίμα, στὸ ὅποιο γεννήθηκες καὶ μεγάλωσες. Ἀχ Τζό! Σταμάτα πιά αὐτὰ τὰ ταξίδια. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ὁμορφὸ ἄστρο ἀπὸ Σύνταγμα ἀπὸ τὴ Γῆ!

Ὁ Σέρινταν κούνησε τὸ κεφάλι. Ἐπρεπε νὰ τὸ παραδεχτῇ πῶς ἡ Νάνσυ εἶχε δίκιο. Ὅμως μέσα στὸ σίμα του ὑπῆρχε τὸ πάθος γιὰ τὴν περιπέτεια καὶ τὸν κίνδυνο.

Χωρίς κίνδυνο, η ζωή του δαιμόνιου άστρουαύτη ντέτεκτιβ θά ήταν χωρίς νέμα. Θά πέθαινε από πλήξη, αν δεν διακινδύνευε τη ζωή του κι αν δεν έρχόταν κάθε τόσο φάτσα με φάτσα με τόν θάνατο.

— Έν τάξει; Νάνσυ!, εί-
πε για να την πάρηγορήση.
Κάποτε θά σταματήσω αυτά
τά ταξίδια ανάμεσα στ' ά-
στρα.

— Θά σταματήσετε, κύριε
Σέρινταν; έκανε τρομαγμένος
ο Μίκυ που μέχρι εκείνη τη
στιγμή δεν είχε πάρα μέρες
στη συζήτηση. Βέβαια δεν
θά τὸ λέτε σοβαρά πὼς θά
σταματήσετε τὰ ταξίδια!

Ο Σέρινταν έκλεσε κρυ-
φά τὸ μάτι στὸ παιδί.

— Ναί, πιστιρίκο! Δεν πι-
στεύω νά νομίζης πὼς θά κυ-
νηγῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή
τὶς συμμορίες τῶν κακούρ-
γων στὸς πλανήτες!

Τὸ παιδί χαμογέλασε. Κα-
τάλαβε πὼς δεν εἶχε καμιὰ
τέτοια διάθεση. ὁ μεγάλος
του φίλος καὶ καθησύχασε.
Τὰ ἔξυπνα μάτια του τρεμό-
παίξαν.

— Ναί! Βέβαια!, εἶπε.

Ἡ Νάνσυ τὸν στραβοκύ-
ταξε καὶ κάτι ἐτοιμάστηκε νά
τοῦ πῇ, ἀλλὰ ὁ ὀξύς ἦχος
τῆς συσκευῆς τοῦ ραδιοτη-
λεφώνου τὴν διέκοψε. Γύρισε
τὸν διακόπτη καὶ ἀπὸ τὸ με-
γάφωνο ἀκούστηκε ἓνα ἄγριο
γάβγισμα μπουλντόγκ.

— Ο Σέρινταν εἶναι ἐκεῖ;
ρώτησε ἡ φωνὴ τοῦ ἐπιθεω-
ρητοῦ Χόβαρτ.

Ο ντέτεκτιβ ἄρπαξε τὸ μι-
κρόφωνο.

— Παρών, ἰνσπέκτορ!, εἴ-
πε.

— Ο διάβολος νά με πά-
ρη αν καταλαβαίνω τί κάνεις
τέτοιαν ὥρα στὸ σπίτι τῆς
ἀραβωνιαστικιάς σου! Ἐ-
φαγα τὸν κόσμον νά σε ζη-
τάω. Θά περάσω σὲ δυὸ λε-
πτὰ νά σε πάω με τ' αὐτο-
κίνητό μου. Κάτι περίεργο
συμβαίνει στὸ Νιοῦ Πρέν-
στον. Ἐτοιμάσου!

— Ἐτοιμος εἶμαι, ἰνσπέ-
κτορ!

— Ὅκέϋ!, γάβγισε πάλι ὁ
Χόβαρτ. Ἐρχομαι.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΑΥΤΟ πὸν συ-
νέβαινε, ἢ μᾶλ-
λον ἐκεῖνο πὸν
εἶχε συμβῇ ἡ-
πρὶν δυὸ ὥρες
στὸ Νιοῦ Πρέν-
στον, δεν ἦταν
μονάχα περὶ

εργο. Ἦταν καὶ παραπάνω
ἀπὸ καταπληκτικό. Καί, μο-
λονότι ὁ Σέρινταν εἶχε κα-
ταποπισθῇ ἀπὸ τὸν ἐπιθεω-
ρητὴ Χόβαρτ γιὰ τὸ τί περί-
που ἐπρόκειτο νά δοῦν, δεν
μύδρεσε νά συγκρατήση τὴ
φρίκη του, ὅταν ἔφτασαν ἐ-
κεῖ ὕστερα ἀπὸ μιὰ θλιγγίω-
δη διαδρομὴ τριῶν τετάρτων
μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ἀπὸ τὸ
γραφικὸ αὐτὸ προσάτιο τῆς
Νέας Ὑόρκης, δεν ἀπέμενε
τίποτα ὀρθό. Ὅλα εἶχαν με-
ταβληθῇ σὲ ἐρείπια σὰ νά
πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ κάποιος

φοδερὸς δαίμονας καταστροφῆς. Τεράστιες φλόγες ἦταν ἐκεῖνο πού ἀντίκρισαν. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς κατοίκους εἶχαν ἀπομείνει ζωντανοὶ ἄμμοιζαν μὲ παράφρονες, ἔτρεχαν ἀνάμεσα στὰ χαλάσματα καὶ τὶς φλόγες, θηηνούσαν καὶ ἐδιγάζαν ἀναρθρες κραυγές. Στρατιῶτες, ἀστυνομικοὶ καὶ τιμωροὶ, πού εἶχαν φτάσει στὸ προάστιο, εἰδοποιημένοι: νωρίτερα ἀπὸ τὸ Χόβαρτ, ἀγωνίζονταν νὰ σθῶσιν τὶς μεγάλες φωτιές.

Ἕνας ὑπαστυνόμος τοῦ τμήματος τοῦ Νιού Πρένστον, πού ἀναγνώρισε τὸν Χόβαρτ καὶ τὸν Σέριωταν, πλησίασε καὶ χαιρέτησε μὲ σεβασμό. Ἦταν χωρὶς καπέλλω, μὲ μισοκαμένο χιτῶνιο, ἀναιμαλλιασμένος καὶ γεμάτος αἵματα καὶ καπνοῦς.

— Τί ἐγίνε ἐδῶ, ὑπαστυνόμε; ρώτησε ὁ Χόβαρτ.

— Ὅλα γίνανε ἐντελῶς ἀπρόοπτα, κυριε ἱσπέκτορ, ἀπάντησε ἀναστενάζοντας ὁ ἀστυνόμος. Πρῶτα ἔπεσε ἕνας ἱπτάμενος δίσκος. Ἐπακολούθησε μιά φοδερὴ ἔκρηξι πού συνετάραξε τὸ χωριό. Ὑστερα φάνηκαν οἱ πράσινες φλόγες. Οἱ πράσινες φλόγες ἀρχισαν νὰ κινούνται πρὸς διάφορες κατευθύνσεις παίρνοντας παράδοξα σχήματα. Ἀλλοτε ἐμοιαζαν μὲ φίδια πού ἱσυσπειρώνονταν, ἀλλοτε μὲ χταπόδια πού ἀπλώναν τὰ πλοκάμια τους, ἀλλοτε μὲ μεγάλες σαύρες. Χωριστὰ ἢ μὴ ἀπὸ τὴν ἀλλήλη σκόρπισαν σ' ὁλόκληρο τὸ προά-

στιο. Γλύστησαν στοὺς δρόμους, σκαρφάλασαν στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν, ἀνέβηκαν σὲ στέγες, ἔκαψαν πόρτες καὶ παράθυρα καὶ μπηγνάν στα σπιτία κυνηγώντας τοὺς τραμαγμένους ἀνθρώπους. Ἦταν κάτι τὸ ἀπερίγραπτο. Τελευταῖο φάνηκε τὸ τέρας. Ἕνα ἀνθρωπόμορφο τέρας πού εἶχε τὸ ὕψος ἑνὸς οὐρανοξύστη μὲ πενήντα πατώματα. Τὰ τεράστια πόδια του πατούσαν στὴ γῆ καὶ τὸ κεφάλι του θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς χανόταν μέσα στὰ σύννεφα.

— Ρομπτό; γρύλλισε ὁ Χόβαρτ.

— Ὁχι. Δὲν ἦτον μηχανικὸ κατασκευάσμα. Ἦταν ἀνθρώπος. Ἀληθινὸς ἀνθρώπος. Ἰδιὸς κι' ἀπαράλλαχτος μὲ μᾶς τοὺς γήινους. Μὲ σὰρκα καὶ ὀστά. Τὰ μάτια του φεγγαβολούσαν καὶ κινούσε ἀνετα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του. Βαδίζοντας πατούσε στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν πού γκρεμιζόνταν κάτω ἀπὸ τὸ τεράστιο βάρος του σὰν χαρτονένια κουτιά. Κάτω ἀπὸ τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν του εἰς ἀνθρώποι που δρίσκονταν μπροστά του ἔλυοναν σὰ μυρμηγκία. Μιὰ πυροσβεστικὴ ἀντλία ἔσπασε σὰν γυαλί μ' ἕνα λάκτισμα πού τῆς κατάρφερε. Ὅσα αὐτοκίνητα βρέθηκαν στὰ πόδια του τσακίσαν σὰν κατσαρίδες. Οἱ φλόγες δὲν τὸν ἐνοχλοῦσαν. Ἀλλωστε, μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες τοῦ ἱπταμένου δίσκου ἀναπήδησε. Ὅσοι τὸν εἶδαν

στην άρχή είπαν πώς ήταν σαν νάνος, ένα μικροσκοπικό πλάσμα. "Υστερα, σιγά—σιγά, πήρε τραματικές διαστάσεις. Σίγουρα, πρόκειται για κάτι το έξωκοσμο. Είναι ένα έξωκοσμο πλάσμα που ήρθε στη Γή από κάποιον πολύ μακρινό πλανήτη, άγνωστο κι' ανεξερεύνητο ακόμα άστρο. Ίσως από τὰ βάθη του Γαλαξία.

— Καί πού βρίσκεται τώρα; ρώτησε ο Σέρινταν.

Ο ύπαστυνόμος έδειξε κατά τὸ μέρος του δάσους.

— Τράβηξε πρὸς τὰ εκεί, εἶπε, καί χαθήκε μέσα στη νύχτα.

— Κάνε τὸ καθήκον σου, ύπαστυνόμε!, διέταξε ὁ Χόβαρτ. Θ' ασχοληθούμε ἐμεῖς μ' αὐτόν.

Διέσχισαν ἀμίλητοι τοὺς δρόμους μὲ τὰ φλεγόμενα σπιτία. Ὁμιλος στρατιωτῶν, ἀστυνομικοὶ καὶ πυροσβέστες ἦταν σκορπισμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ προσπαθώντας νὰ διασώσουν ὅ,τι ἦταν δυνατόν νὰ διασωθῇ. Σπαραχτικοὶ θρηῆνοι καὶ κραυγές ἀπελπίστας γέμιζαν τὸν αέρα.

—Εἶναι φοβερό!, εἶπε ὁ Σέρινταν κυττάζοντας γύρω.

— "Αν ὅλα ὅσα μᾶς Ιστορήσε αὐτός ὁ ύπαστυνόμος, γρύλλισε ὁ Χόβαρτ, εἶναι ἀληθινά, πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε πὼς ἐμεῖς οἱ Γήινοι, παρ' ὅλο πὺ φουσκώνουμε σαν ἰνδιάνοι ἀπὸ ὑπερηφάνεια γιὰ τὶς κατὰκτησεις καὶ τὶς προόδους τῆς ἐπιστήμης

μας, δὲν εἴμαστε παρὰ ἓνα μεγάλο μηδενικό μέσα στὸ Σύμπαν.

Ὁ ντέτεκτιβ κούνησε τὸ κεφάλι. Αὐτὸ τὸ ἤξερε πολὺ καλά καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ τοῦ τὸ ποῦν γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ. Εἶχε κάνει ἄπειρα ταξίδια στὸ διάστημα κι' εἶχε ἐπισκεφθῇ πολλοὺς πλανῆτες. Εἶχε φτάσει ἀκόμα καὶ στὸν πλανήτη Πράτ(*) πὺ θρισκόταν στὴν οὐρὰ τοῦ νεφελώματος τοῦ Γαλαξία. Εἶδε έξωκοσμο πλάσματα, μίλησε μαζί τους καὶ θαύμασε τὸν πολιτισμό καὶ τὶς προόδους πὺ εἶχαν κάνει στὴ μηχανικὴ καὶ στὶς ἐπιστήμες. Κατὰ συνέπειαν, τίποτα δὲν μπορούσε νὰ τὸν παραξενέψῃ.

—Δυὸ πράγματα μονάχα εἶναι γιὰ μένα μυστήριο, εἶπε. Πρῶτα—πρῶτα, αὐτὲς οἱ κινούμενες φλόγες πὺ ἔμοιαζαν σαν ζωντανὰ κακοποιὰ πλάσματα. Ὑστερα, αὐτὸ τὸ έξωκοσμο ὦν πὺ ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ πήρε σιγά—σιγά αὐτὸ τὸ τερατώδες μέγεθος καὶ τὴν καταπληκτικὴ δύναμι. Δὲν συνάντησα ποτὲ ζωντανὲς φλόγες οὔτε νάνους ἱκανοὺς νὰ μεταβάλλωνται σὲ γίγαντες.

— Φτάσαμε! εἶπε ὁ Χόβαρτ.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Υπερανθρώπου» μὲ τὸν τίτλο: «Τὸ αἶνιγμα τοῦ πλανήτη Κρόνου».

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ

ΕΙΧΑΝ φ τ ά-
σει πραγματι-
κά στο σημείο
του μεγάλου
δρόμου όπου
είχε πέσει ο
ίππιδάμενος δι-
σκος που με-

τέφερε τον εξώκοσμο ανθρω-
πόμορφο γίγαντα. 'Ο δημό-
σιος δρόμος σ' αυτό το ση-
μείο είχε κυριολεκτικά κατα-
στραφή. 'Η ασφαλτος είχε ά-
νασκαφή κι' ένας μεγάλος και
βαθύς λάκκος έχασκε εκεί.
'Αστυνομικοί φρουρούσαν το
μέρος και δεν άφηναν κανέ-
ναν να πλησιάσει. 'Ο Χόβαρ-
κι' ο Σέρινταν πλησίασαν. 'Ο
ντέτεκτιβ άδίστακτα άναψε
το φανάρι του και πήδησε
μέσα στο λάκκο. Το φωτεινό
τόξο του φαναριού του φώτι-
σε διοδοχικά τόν πυθμένα
και τὰ τοιχώματα του λάκ-
κου αυτού. Μιά πράσινη στά-
χτη, κάτι σαν σκουριά είχε
κατακαθήσει παντού. 'Από το
μυστηριώδες άσπρόπλοιο δεν
είχε μείνει τίποτα. 'Η έκρη-
ξις και οι φλόγες το είχαν
έξασφάνισει κυριολεκτικά. Το
έλέμμοι του Σέρινταν γέμισε
άπογοήτευσι.

—Δεν υπάρχει τίποτα που
να μιλάει για την προέλευσι
αυτού του ίππιδάμενου, δίσκου
είπε. Μονάχα η στάχτη είναι
πιθανόν να μάς βοηθήσει σε
κάτι. Πρέπει μερικά δείγμ-
α άπ' αυτή τη στάχτη να
πάρω στο εργαστήριο. Κάτω

άπό το φασματοσκόπιο ίσως
άνακαλύψουμε το είδος και
την ποιότητα του μετάλλου,
άπό το όποιο ήταν κατασκευ-
ασμένο το άγλυκοστο άσπρό-
πλοιο. "Αν η έρευνα πετύχει,
θα μάθουμε κι' άπό ποιόν
πλανήτη προέρχεται. Εύτυ-
νώς που ξέρουμε ποιά μέταλλ-
α υπάρχουν στα διάφορα ά-
στρα.

'Ο Χόβαρτ συμφώνησε. "Ε-
δωσε ώρισμένες εντολές στον
έπί κεφαλής άστυνομικό και
έφυγαν. Τώρα προχώρησαν
προς το μέρος του δάσους.
Προς το δάσος είχε κατευ-
θυνθή ο γίγαντας. 'Εκεί έπρε-
πε ν' άναζητήσουν τὰ ίχνη
του.

—Κύτταξε εκεί. Τζό!, εί-
πε ξαφνικά ο ίνσπέκτορ.

'Ο ντέτεκτιβ στάθηκε. Εί-
χε αρχίσει να ημερώνει και
μέσα στο μισοσκόταδο το θέ-
σιμα που παρουσίζαν το γρα-
φικό αυτό δάσος ήταν άπαί-
σιο. Ξεριζωμένα δέντρα έδω-
κι' εκεί και άλλα με τσακι-
σμένους τούς χοντρούς κορ-
μούς τους έδειχναν τόν δρόμο
που είχε ακολουθήσει το έ-
ξώκοσμο τέρας. "Ηταν φανε-
ρό πως ο φοβερός γίγαντας
διέσχισε το δάσος σαρώνον-
τας κάθε έμπόδιο που βρισκό-
ταν κοντά του. Για να μπορέ-
σει να προχωρήσει τσάκιζε
και ξεριζώνε αϊωνόβια δέντρα
με κορμούς που ήταν ζητη-
μα αν μπορούσαν δυο μαζί
ένθρωποι ν' άγκυαλίσουν.

—Είναι καταπληκτικό!,
μουρμούρισε ο ντέτεκτιβ,

Προχώρησαν με προφυλάξεις, ακολουθώντας τα ίχνη του γίγαντα. Τό πράγμα δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Τα σπασμένα και ξεριζωμένα δέντρα, τα ανασκαμμένα χώματα έδειχναν καθαρά την πορεία που είχε ακολουθήσει το έξωκοσμο όν. Πέρασαν μ' αυτό τον τρόπο ολόκληρο το δάσος και βγήκαν στη μεγάλη δημόσια λεωφόρο. 'Η λεωφόρος αυτή έφανε κατ' ευθείαν στη Νέα 'Υόρκη. 'Εδώ δεν μπόρεσαν να ξεχωρίσουν κανένα ίχνος του τέρατος. 'Ηταν σά να εξαφανίστηκε ξαφνικά από το πρόσωπο τής Γής κατά τον ίδιο μυστηριώδη τρόπο που είχε κάνει την εμφάνισή του.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα!, γάβγισε ο Χόβαρτ. 'Υστερα από το δάσος που πήγε;

— 'Υπάρχει μιὰ εξήγησι γι' αυτή την εξαφάνισι, είπε σκεπτικός ο ντέτεκτιβ κυττάζοντας γύρω. 'Όσοι πωτοείδαν αυτό το έξωκοσμο πλάσμα είπαν πώς είχε το μέγεθος μιὰς συνηθισμένης κούκλας κι' ύστερα πήρε τις γιγαντιαίες διαστάσεις του. Τώρα ίσως συνέβη ακριβώς το αντίθετο. Για λόγους που εμείς δεν μπορούμε να εξηγήσουμε, το υπερφυσικό αυτό τέρας με τις καταπληκτικές διαστάσεις ξανάγινε πάλι νάνος. Δεν είναι άπίθανο να ξαναγύρισε πίσω στο δάσος να σκορφάλωσε σε κάποιο δέντρο και να κρύφτηκε ανάμεσα στα πυκνά φυλλώ-

ματα περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία να ξαναρχίση τον περίπατό του.

Σταμάτησε ένα λεπτό σαν να ζύγισε καλά τις λέξεις που έπρόκειτο να ξεστομίση και πρόσθεσε.

— Κάτι μου λέει πώς αυτό το έξωκοσμο γιγαντιαίο τέρας ξεκουράζεται προετοιμάζοντας κάποιον περίπατο που σχεδιάζει να κάνει μέσα στην καρδιά της Νέας 'Υόρκης.

— Δεν πιστεύω να τον αφήσουμε!, γρύλλισε ο Χόβαρτ.

— Φυσικά πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε, συμφώνησε ο Σέρινταν. 'Αλλά πολύ αμφιβάλλω αν θα καταφέρουμε να ματαιώσουμε τον περίπατό του αυτόν.

'Ο Χόβαρτ ένοιωσε ένα πνιγμένο γέρι να του φουχτιάει την καρδιά. 'Ηξερε πώς ο Τζόε Σέρινταν είχε δίκιο.

— Θα βάλουμε σ' επίφυλακή όλες τις διαθέσιμες δυνάμεις μας, είπε. Προέπει να βαστούμε, Τζόε! 'Ολόκληρη η Νέα 'Υόρκη προέπει να τεθῇ εν συναγερμῷ.

— 'Εν τάξει, ινσπέκτορ! Θα πάρουμε όλα τα μέτρα που χρειάζονται. 'Ετσι θα έχουμε τη συνειδησί μας ησυχη πώς κάναμε το καθήκον μας...

ΑΝΑΜΟΝΗ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΟΥΡΑΝΟΕΥΣΤΗΣ τής 41ης λεωφόρου τής Νέας

Ἰόρκης ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κτίρια τῆς Γή-
ϊνης Κοινοπολιτείας. Στὸν
κύριο οὐρανὸν αὐτὸν μὲ τὰ
342 πατώματα καὶ τὰ πενήν-
τα ἀσινσέρ ἦταν ἐγκατεστη-
μένα τὰ γραφεῖα τῆς Διαπλα-
νητικῆς Ἀστυνομίας καὶ τὰ
ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια
τῶν Ἑγκληματολογικῶν Ἑ-
σεων καὶ Ἀναζητήσεων τῆς
Ἀστροφῆς Ἀσφαλείας. Ὅλες
οἱ τελευταῖες ἀνακαλύψεις
καὶ οἱ περισσότεροι τελειο-
ποιημένες ἐγκαταστάσεις ἡ-
λεκτρονικῶν ἐγκεφάλων, ραν-
τάρ, τηλεοράσεως, ασυρμά-
των, τηλεσκοπικῶν μηχανημά-
των, μετρητῶν ἡλεκτρονικῆς ἐ-
νεργείας καὶ λοιπὰ, ἦταν
συγκεντρωμένα μέσα στὰ
342 πατώματα αὐτοῦ τοῦ
κτιρίου. Μιὰ δολόκληρη σιρα-
τιά ἀπὸ ἐπιστήμονες, ἀστρο-
ναῦτες ἀστυνομικοῦς, ἀνώτε-
ρους καὶ κατώτερους ὑπαλλή-
λους πηγαίνονταν ἀπὸ
τὸν ἓνα ὄροφο στὸν ἄλλο. Μέ-
σα στὶς στενόμεκρες ἐξ ἁλ-
λου κοιμῆσιες τῶν διαβιόσων-
των ἀνθρώποι με ἐιδικῆς κά-
σκες ἐφωτισμένους μὲ κεραί-
ες ὑπερηχητικῶν στοιχείων
καὶ ἀκουστικὰ ἔδιναν κι' ἐ-
παίρναν μηνύματα κρατῶντας
μὴ συνεχῆ ἐπαφὴ μὲ τὰ ἀ-
στοόπλοια ποὺ ταξίδευαν στὸ
διάστημα, μὲ τοὺς τεχνητοὺς
δορυφόρους, μὲ τὰ φυλάκια
τῆς Ἀστροφῆς Ἀσφαλείας
καὶ μὲ τὰ θωρακισμένα ἀερο-
σκάφη καὶ τὰνκς ποὺ ἐκτελοῦ-
σαν ἀγρυπνίες περιπολίες πᾶ-
νω στὸν οὐρανὸ καὶ κάτω

στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑ-
όρκης.

Ἡ νευρικήτης ἦταν φα-
νερὴ στὰ πρόσωπα ὅλων. Ὁ
καθένας περιέμενε πῶς ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμὴ κάτι φοβε-
ρὸ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Καὶ
αὐτὸ τὸ κάτι ἔπρεπε νὰ τὸ
προλάβουν μὲ κάθε θυσία.
Ἡ ἴδια νευρικήτης ἐπικρα-
τοῦσε ἔξω ἀπὴ μεγάλη πολι-
τεία. Οἱ ἐφημερίδες σὲ ἑκα-
κτες ἐκδόσεις εἶχαν δημοσι-
εύσει μὲ ὅλες τὶς λεπτομέ-
ρειες τὰ καταπληκτικὰ γεγο-
νότα τῆς περασμένης νύχτας
ποὺ εἶχαν διαδραματισθῇ
στὸ πράσινο Νιού Ποέν-
στον. Οἱ δημοσιογράφοι ἔκα-
ναν διάφορες κρίσεις καὶ προ-
έβλεπαν πῶς ἡ ἀπώτομη ἔξα-
φάνισι τοῦ ἐξώκοσμου τέρα-
τος δὲν θὰ κοστοῦσε πολὺ.
Ὅλοι περιέμεναν πῶς ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ γίγαν-
τας μὲ τὶς καταπληκτικῆς
διαστάσεις καὶ τὴν ἀσύγκρι-
τη δύναμι θὰ ἔκανε καὶ πάλι
τὴν ἐμφάνισί του καὶ αὐτὴ τὴ
φορὰ μὲσα στοὺς δρόμους
τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅποτε οἱ
καταστορφὲς θὰ ἦταν ἀνυπο-
λόγιστες.

Στὸ 143 πάτωμα τοῦ οὐ-
ρανοῦ τῆς Διαπληνητι-
κῆς Ἀστυνομίας ἦταν τὸ
γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Χό-
δαρτ. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ γρα-
φεῖο, ὁ Χόδαρτ πηγαίνονταν
σάν ἕνας ἐλέφαντας ποὺ
εἶχε πονόδοντο. Τὰ πράσινα
φωτάκια τοῦ ραδιοηλεκτρῶνου
τοῦ ἀναβόσθωναν κάθε τόσο
καὶ ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς
μεγάλης πολιτείας ἔφταναν

άναφορές. Οί περιπολίες πληροφόρουσαν τὸν ἱνσπέκτορα πὼς ὅλα πρὸς τὸ παρὸν ἦταν ἐν τάξει καὶ τίποτε τὸ ὑποπτό δὲν εἶχε παρουσιασθῇ. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Χόμπαρτ δὲν ἡσύχαζε. Ἦξερε πολὺ καλά ὅτι κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν φαινομενικὴ ἡσυχίαν κρυβόταν ἓνας θανάσιμος κίνδυνος γιὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων τῆς Νέας Ὑόρκης. Καὶ δὲν εἶπε καθόλου ἄδικο. Ἀπότομα στηλώθηκε ἀκίνητος στὴ μέση τοῦ γραφείου του. Σταμάτησε νὰ περπατᾷ κι' ἐνοίωσε τὴν ἀναπνοή του νὰ χάνεται. Μέσα στὴν ὀβνήν τηλεοράσεως τῆς τηλεοπτικῆς συσκευῆς εἶδε κάτι καὶ ἀναρρίγησε. Ἐνα τεράστιο τέρας ἀνορθώθηκε ξαφνικὰ στὸ κέντρο τῆς πλατείας Οὐάσιγκτον. Εἶδε ἀνθρώπους, ποὺ φαίνονταν σὰν μυρμηγκία μπροστὰ στὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ ἐξώκοσμο ὅν, νὰ σκορπίζουν τρομαγμένοι πρὸς ὅλες τὶς κατεθύνσεις καὶ μεγὰλα αὐτοκίνητα νὰ λυώνουν κάτω ἀπὸ τὰ γιγαντιαία πέλματά του. Τὰ μάτια του γέμισαν φρίκη καθὼς εἶδε τὸ τέρας με' ἀργὰ βήματα νὰ κατευθύνεται πρὸς τὴν μεγάλη 15η λεωφόρο. Κατανικώντας τὴν φρίκη ποὺ τὸν κυρίεψε ὥρμησε στὸ ραδιοτηλέφωνο καὶ γύρισε τὸν διακόπτη ἐπαφῆς με' τὰ αὐτοκίνητα τῶν περιπολιῶν. Ἡ φωνὴ του ἀντήχησε βραχνή.

— Προσοχή! Προσοχή. Σὰς ὁμιλεῖ ὁ ἱνσπέκτορ Χόμπαρτ. Διαταγή: Ὅλες οἱ δια-

θέσιμες δυνάμεις τῶν πεζῶν καὶ τὰ θωρακισμένα μέσα σπεύσατε πρὸς τὴν πλατείαν Οὐάσιγκτον! Ἐμποδίσατε πάση θυσίᾳ χρησιμοποιοῦντες ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἀτομικὰ ὅπλα τὴν εἰσοδὸ τοῦ γιγαντιαίου ἀνθρωπομόρφου τέρατος στὴν κεντρικὴ πόλιν. Προσοχή! Ἐκτελέσατε κατὰ γράμμα ὁδηγίες προδιαγεγραμμένου σχεδίου. Πράξτε τὸ καθήκον σας!

Ἀφῆσε τὸ ραδιοτηλέφωνο, ἄρπαξε τὸ καπέλλο του καὶ βγήκε σὰ σίφουνας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Μπήκε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἀδιάκοπα κινούμενα ὁρσανσέρ καὶ, ὅταν βγήκε στὸ δρόμο, ρίχτηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητό του ποὺ τὸν περίμενε.

— Στὴν πλατεία Οὐάσιγκτον!, γάβγισε. Στὴν πλατεία Οὐάσιγκτον ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα. Ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ κάψης τὴ μηχανή σου!

ΙΖΑΦ ΝΑ.Ι.ΛΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ τοῦ Τζόε ἔβγαλαν παράξενες ἀστραπές, ὅταν ἔπιασε τὴ διαταγὴ τοῦ ἱνσπέκτορος Χόμπαρτ.

Ὁ θρυλικὸς ντέεκτι6, ἡ μελαχροινὴ Νάνσυ κι' ὁ κοκκινωμάλλης Μίκυ βρίσκονταν ἀπὸ νωρὶς στὸ πυραυλοδρόμιο. Στὸ πυραυλοδρόμιο ἦταν προσγειωμένο τὸ θωρακισμένο καταδιωκτικὸ τῆς Διαπλά-

νητικής Αστυνομίας «Πρωτεύς II» (*). Μέσα στον «Πρωτεύς» ήταν ο Σέρινταν κι' οι δυο χώριστοι σύντροφοί του. Ο ντέτεκτιβ ήταν κάπως νευρικός, η Νάνσυ ανήσυχη, ο Μίκυ όμως έδειχνε χαρούμενος. Κάθε φορά που ήταν να μπερδευτούν σε φασαρίες το Έλληνόπουλο δεν έηρυβε τον ένθουσιασμό του. Κάθε περιπέτεια, κι' η πιο επικίνδυνη, ήταν γλέντι για τούτο το άφοβο παιδί που δεν λογάριαζε ποτέ το θάνατο. Μάλιστα, τώρα ήταν στιγμές που δεν συγκρατούσε την ανυπομονησία του.

— Πότε επί τέλους θα φανή αυτός ο γορίλλας που έχει τριάντα μέτρα μπτόι; ρωτούσε κάθε τόσο και κύτταζε το ρολόϊ του. Πολύ φοβάμαι πως θα μάς τη σκάσει, κύριε Σέρινταν! Έκανε όσες ζημιές έκανε χτές στο Νιού Πρένστον και δεν πρόκειται να ξαναφανή πιά.

Ο ντέτεκτιβ κούνησε το κεφάλι.

— Δεν το φαντάζομαι! είπτε. Άν και θα προτιμούσα να μην ξαναφανερωνόταν πιά. Γιατί, όπως κι' αν έρθουν τα πράγματα—έστω κι' αν τελικά πετύχουμε να εξολοθρευ-

σουμε αυτό το έξωκοσμο τέρας—, θα έχουμε πολλά θύματα. Σε κάθε δήμα που θα κάνει μέσα στη Νέα Υόρκη θα σπείρη τον θάνατο και την καταστροφή. Αυτή τη φορά έχουμε να κάνουμε μ' έναν έχθρο τη δύναμι του οποίου δεν μπορεί να συλλάβει ο άνθρωπινος νους.

Το παιδί έγινε άποτομα σοβαρό. Το ύφος, με το οποίο μιλούσε ο μεγάλος του φίλος, έδειχνε πως δεν είχαν ν' αντιμετωπίσουν μια από τις συνηθισμένες περιπέτειες. Μέσα στα μάτια του θρυλικού ντέτεκτιβ, ξεχώρισε μια σκιά φόβου. Κι' αυτό δεν είχε συμβή ποτέ άλλοτε.

—Είναι λοιπόν τόσο φοβερό; ρώτησε.

— Ναί, Μίκυ! αναστέναξε ο ντέτεκτιβ. Πολύ φοβερό.

Το πρόσωπο του παιδιού κατσούφιασε.

— Τότε καλύτερα να μην ξαναφανερωθή!, είπτε.

— Δόξα τω θεώ που το κατάλαβες!, συμφώνησε η Νάνσυ.

Ο Μίκυ δεν μίλησε. Μέσα στο μυαλό του όμως κάτι στριφογύριζε. Κάτι θυμήθηκε τώρα. Φυσικά μπορεί να ήταν ένα άστεϊο του Λή Πιό (*). Μά ο έξωκοσμος φί-

(*) Οι τακτικοί άναγνώστες του «Υπεράνθρωπου» ξέρουν από τα προηγούμενα τεύχη τίς καταπληκτικές Ικανότητες αυτού του περίφημου καταδικαστικού αστρόπλουτου που χρησιμοποιεί ο Τζοε Σέρινταν για τα ταξίδια του στο διάστημα και για την καταδίωξη των εγκληματιών.

(*) Ο Λή Πιό ήταν ένα έξωκοσμο πλάσμα απ' τον πλανήτη Πράτ του Γαλαξία, με τον οποίο ο Σέρινταν κι' οι δυο βοηθοί του ή Νάνσυ κι' ο Μίκυ είχαν συνεργασθί μια περίοδο για την εξόντωση μιάς συμμορίας κακούργων που άπειλούσαν να καταστρέφουν τη Γή. Διά-

λος του δεν συνήθιζε να αστεϊεύεται. Άλλωστε όταν είδε και μίλησε κι' ο ίδιος με τον Ίζαφ Ναϊλά δεν του έμεινε καμμιά αμφιβολία. Του είχε πη λοιπόν ο Λή Πό ότι ο Ίζαφ Ναϊλά ήταν ο μοναδικός κάτοικος του πλανήτη Πράτ που είχε μορφή γήινου ανθρώπου. Προερχόταν από τον άστερισμό του Κύκνου. Τό άστρο, στο οποίο είχε γεννηθή, καταστράφηκε από μια παρέκκλιση της τροχιάς του και ο Ίζαφ Ναϊλά ήταν το μόνο ζωντανό πλάσμα που γλύτωσε από αυτή την καταστροφή κι' έπεσε στον Πράτ. Ο Ίζαφ Ναϊλά είχε καταπληκτική δύναμη. Η φωτιά δεν μπορούσε να τον πειράξει. Οι σφαίρες και οι ακτίνες των πιστολιών δεν τον έπιαναν. Μπορούσε να μείνει μέρες ολόκληρες κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας και να ζή και να κινηται όπως στον αέρα. Κάποτε, ο άρχοντας Μπράν τον είδε να παίρνει το λουτρό του στον κρατήρα ενός ήφαιστειού κολυμπώντας μέσα στη λάβα που κόχλαζε και πετούσε φλόγες. Κ' ύστερα που βγήκε από τον κρατήρα δεν είχε πάθει ούτε το ελάχιστο έγκαυμα. Ο Ίζαφ Ναϊλά μπορούσε να ταξιδέψει μέσα στο διάστημα με ταχύτητα εκατό φορές με γαλύτερη από εκείνη του φωτός. Μ' ένα πήδημα μπορούσε αν ήθελε να φτάσει από

το ένα άστρο στο άλλο. Κάποτε γκρέμισε με μία γραθιά ένα γρανίτινο δράχο που ζιγίαζε εκατό τόννους κι' άλλοτε πάλι με τη γραθιά του συνέτρυψε μ'α γέφυρα και την έκοψε στη μέση σαν σπιρτόξυλο.

— Δεν είμαι κανένα μωρο να πιστεύω σε κάτι τέτοια παροιμύθια, Λή Πό, είπε ο Μίκυ. Δεν υπάρχει λοιπόν λόγος να κάθεται να μου λες τέτοια πράγματα. Χάνεις άδικα τον καιρό σου.

—Και όμως δεν σου λέω παρά μονάχα την αλήθεια!, αποκρίθηκε εκείνος. Έλα μαζί μου.

Τό ώδήγησε τότε σ' ένα μεγάλο σπίτι που βρισκόταν στην άκρη της πολιτείας. Μέσα σ' αυτό το σπίτι είδε πραγματικά ο Μίκυ έναν γήινο άνθρωπο! Ήταν ξανθός με γαλανά μάτια και είχε αθλητικό παράστημα. Τό πρόσωπό του έδειχνε πως δεν ήταν περισσότερο από τριάντα χρονών γ' αυτό, όταν έμαθε την ηλικία του... ανατρίχιασε. Ήταν δύο χιλιάδων ετών! Έμεινε όμως μ' ανοιχτό τό στόμα όταν τον άκουσε να μιλάει άμερικάνικα σαν γνήσιος νεοϋρκέζος. Ο Ίζαφ Ναϊλά χαμογέλασε.

— Έχω κάνει πολλά ταξίδια στη Γη, του είπε. Ξέρω σχεδόν όλες τις διαλέκτους που μιλιούνται στη Γη. Είμαι πολύ εύχαρισμένος που βλέπω έναν γήινο στο σπίτι μου.

Μίλησαν πολλές ώρες κι'

δωσε τό τεύχος του «Υπεράνθρωπου» με τόν τίτλο: «Επίθεσις Ενεργειών της Γης».

Ὁ ἄγνωστος ἄρπαξε τὴ Νάνσυ καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ παράκκο.

ὅταν χώρισαν, ὁ Ἰζάφ Ναϊλά ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Μίκυ.

— "Ἄν κάποτε βρεθῆς σὲ μεγάλο κίνδυνο, τοῦ εἶπε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μὲ καλέσης. Σκέψου τρεῖς φορές τ' ὄνομά μου. Ἡ σκέψι σου νὰ εἶναι συγκεντρωμένη σὲ μένα. Θὰ σὲ ἀκούσω κι' ἐγὼ μὲ τὴ σκέψι μου κι' ὅπου κι' ἂν εἶμαι θαρθῶ νὰ σὲ βοηθήσω. Στὸ ἐπαναλαμβάνω ὅμως καὶ πάλι. Πρέπει νὰ βρίσκῃσαι σὲ μεγάλο κίνδυνο, ὅταν θὰ μὲ καλέσης!

Τὸ παιδί δὲν εἶχε μιλήσει οὔτε στὸν Σέρινταν οὔτε στὴ Νάνσυ γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Φοβόταν πῶς θὰ τὸν κορόιδευαν. "Ἀλλωστε κι' ὁ ἴδιος

δὲν ἦταν βέβαιος ἂν εἶχε ὄνειρευτῇ ἢ ἂν πραγματικά εἶχε συναντήσει αὐτὸν τὸν Ἰζάφ Ναϊλά. Ἦταν τόσο παράξενα ὅλα αὐτὰ ὥστε κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν πιστέψῃ. Τώρα λοιπὸν τοῦτῃ τῇ στιγμή τοῦ μιλοῦσαν γι' αὐτὸ τὸ ἐξώκοσμο τέρας, ἀπ' τὸ ὁποῖο κινδύνευε ἡ Νέα Ὑόρκη ξανάρθαι στὸ νοῦ του ὁ Λή Πό καὶ αὐτὸ τὸ ὑπεράνθρωπο ὄν, ὁ Ἰζάφ Ναϊλά.

— Ὡστόσο ξέρω κάποιον, μουρμούρισε δειλὰ ὁ Μίκυ, τοῦ θὰ μπορούσε νὰ τὰ βάλῃ μ' αὐτὸ τὸ ἐξώκοσμο τέρας καὶ νὰ τὸ νικήσῃ.

Ὁ ντετέκτιβ τὸν κύτταξε λοξά.

— Ποιός είναι αυτός;

— 'Ο 'Ιζάφ Ναϊλά! άποκρίθηκε τὸ παιδί.

'Η Νάνσυ γέλασε.

— Τί είδους πράγμα είναι αυτός ό 'Ιζάφ Ναϊλά; Τρώγεται;

— "Ενας υπεράνθρωπος πού βρίσκεται στὸν πλανήτη Πράτ! εἶπε σοβαρά ό Μίκυ. Είναι φίλος τού Λή Πό.

Κάτι πήγε νά πῇ ό ντέτεκτιβ, αλλά δέν πρόφτασε. Ἀπό τὸ μεγάφωνο ἀκούστηκε θραυχή καί ἐπιτακτική ἡ φωνή τού ἐπιθεωρητοῦ Χωβαρι πού ἀνήγγελλε τὴν ἐμφάνισι τού φοβεροῦ γίγαντα στὴν πλατεία Οὐάσιγκτον. Τά ματία τοῦ Τζόε Σέονταν φεγγοβόλησαν.

— Στίς θέσεις σας!, διέταξε. Ἀπογειωνόμαστε.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕ ΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΜΕ ΚΙΝΗΣΕΙΣ πὸ γρήγορες ἀπὸ τὴν ἀστραπή ό Σέονταν χεiriστηκε τὰ πηδάλια καί τούς μοχλοὺς

τῶν ἐκτοξευτικῶν πυραύλων καί τὸ «Πρωτεύς II» ὤρμησε πρὸς τὸν οὐρανὸ ἀφήνοντας γλῶσσες φωτιάς, πίσω του. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, δρiscόταν πάνω ἀπὸ τὴν πλατεία Οὐάσιγκτον.

— Θεέ μου!, ξεφώνησε τρομαγμένη ἡ Νάνσυ καθὼς ἔρριξε μιὰ ματιά πρὸς τὸ ἔδαφος μέσα ἀπὸ τὸ κρυσταλ-

λο τοῦ ἀστροπλοίου. Αὐτὸ εἶναι κάτι ποταπῶν ἀπὸ φοβερό.

'Ο ντέτεκτιβ ἔσφιξε τὰ δόντια καί τὸ θλέμμα του ἐγίνε θολό. Ἦταν πραγματικὰ ἀνατριχιαστικὸ τὸ θέαμα. Τὸ πρόσωπο τοῦ Μίκυ εἶχε γίνει χλωμό. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ ἐτοιμὴ νὰ σπᾶσῃ. Τὸ ἀπαίσιο τέρας προχωροῦσε στὸν μεγάλο δρόμο ἀργὰ σὰν ἓνα τηλεκατευθυνόμενον ρομπὸτ καί, ἀπλώνοντας τὰ χέρια του δεξιά κι' ἀριστερά, γκρέμιζε τοὺς οὐρανοξύστες πού βρίσκονταν μπροστὰ του χωρὶς νὰ δειχνῇ πὼς κατέβαλε καμμιὰ ἰδιαίτερη προσπάθεια γι' αὐτό. Βουνα ἀπὸ ἐρείπια ἄφηνε πίσω του καθὼς προχωροῦσε καί κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια χιλιάδες ἄνθρωποι χάνονταν. Ἄλλοι ἄνθρωποι ἔτρεχαν πανικόβλητοι πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως. Μερικὲς πυρκαϊὲς ἀναψαν ἀπὸ τὶς ἐνώσεις τῶν ἡλεκτροφόρων συρμάτων τῶν γκρεμισμένων κτιρίων. Μαύρα σύννεφα καί φλόγες ἀρχισαν νὰ σκεπάζουν τὴν πλατεία Οὐάσιγκτον καί τὴ μεγάλη λεωφόρο.

— Ἔρχονται τὰ τάνκς!, φώναξε τὸ παιδί.

Πραγματικὰ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ μεγάλου δρόμου φάνηκαν νὰ κατευθύνονται συντεταγμένα κατὰ ὀκτάδες τὰ βαρεῖα θωρακισμένα μεγαθήρια τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας καί τοῦ στρατοῦ. Ἦταν τάνκς τῶν διακοσίων καί

τριακοσίων τόνων με βαρύ όπλισμό διαλυτικών ακτίνων και πυροβόλα άτομικής ενέργειας. Τό τέρας ούτε καταδεχτηκε να τά προσέξη. Συνεχίζοντας την πορεία του γκρέμιζε και κατέστρεφε τά πάντα. Κάτω από τά τεράστια πέλματά του τσακίζονταν τράμ, λεωφορεία μικρά και μεγάλα αυτοκίνητα. 'Ο Σέρινταν, ή Νάνσυ κι' ό Μίκυ κράτησαν την αναπνοή τους. Είδαν φλόγες και διαλυτικές ακτίνες να ξεπετάγονται από τά τηλεβόλα τών τάνκς. Τό τέρας σταμάτησε για μιά στιγμή εξαφνιασμένο. "Υστερα όμως άρχισε πάλι να βαδίζει προς τό μέρος τών θωρακισμένων. Τά άτομικά δλήματα που χτυπούσαν άπάνω του και οι ακτίνες τό άφηναν άδιάφορο. Τίποτα δέν μπορούσε να του κάνει κακό. Τά τάνκς που βρίσκονταν στίς πρώτες γραμμές άρχισαν να όπισθοχωρούν.

— 'Η σειρά μας!, είπε με βαρεία φωνή ό ντέτεκτιβ. Στο πυροβόλο τής πρύμης, Νάνσυ! 'Εσύ στο δεξιό πολυβόλο, Μίκυ. Θά σηματοδεύετε τό κρανίο του! Τό σώμα του φαίνεται πώς είναι άτρωτο. 'Ισως καταφέρουμε έμείς κάτι αν του συντρίψουμε τό κρανίο.

Τό παιδί κι' ή κοπέλλα έτρεξαν στίς θέσεις τους. 'Ο Σέρινταν, με τεντωμένα όλα τά χαρακτηριστικά του προσώπου του και σφιχτά δόντια χειρίστηκε γοργά τά πηδάλια βάθους. Τό θρυλικό αστρό-

πλοιο, δογγώντας σαν ένας ζωντανός άνθρωπος που πονάει, βούτηξε προς τά κάτω σφυρίζοντας. 'Όταν έφτασε πάνω ακριβώς από τό σημείο στο όποιο βρισκόταν τό τέρας πήρε μιά πλάγια κλίση.

— Πύρ!, βροντοφώνησε ό ντέτεκτιβ.

Τό πυροβόλο και τό πολυβόλο στείλανε μιά βροχή από βλήματα και φωτιά στο κρανίο του γίγαντα. Τό αστρόπλοιο άρχισε πάλι ν' ανεβαίνει. 'Ο Σέρινταν έρριξε μιά υατιά προς τό έδαφος. Τό τέρας δέν είχε ένοχληθί. Συνέχιζε πάντα άδιάφορο τό δρόμο του. 'Ήταν άπαίσιό!

— Θά κατεβούμε πιο χαμηλά!, γρύλλισε ό ντέτεκτιβ. 'Ετοιμοί.

Τράβηξε τό μοχλό του πηδαλίου και τό «Πρωτεύς II» διαγράφοντας έναν μεγάλο κύκλο πάνω από την πλατεία Ουάσιγκτον πέρασε ξυστά σχεδόν πάνω από τό κεφάλι του έξώκοσμου γίγαντα. Νέες όμβροντίες συνεκλόνισαν τό αστρόπλοιο. 'Αλλά και πάλι, μολονότι τά βλήματα και οι φλόγες τύλιξαν τό κεφάλι του τέρατος, τίποτε δέν έγινε.

— Πιο χαμηλά! φώναξε ή Νάνσυ. Πιο χαμηλά, Τζό.

'Ο ντέτεκτιβ πραγματοποίησε πάλι έναν κύκλο πάνω από την πλατεία και τό σκάφος έκανε μιά τούμπα στον αέρα κι' ύστερα, παίρνοντας μιά παράλληλη με τό έδαφος γραμμή πέρασε μπροστά ά-

πὸ τὸ τέρας. Ἡ Νάνσυ κι' ὁ Μίκυ σημάδεψαν καὶ πυροβόλησαν. Τούτῃ τῇ φορὰ τὸ τέρας ἔδειξε πὺς ἐνοχλήθηκε. Ἐβγάλε ἓνα μουγγρητὸ λυσασμένου ἀγριμιοῦ καὶ σήκωσε τὰ χέρια. Τὰ τεράστια χέρια τοῦ γαντζώθηκαν στὸ ἀστρόπλοιο καὶ οἱ τρεῖς ἐπιβάτες τοῦ ἐνοιώσαν σὰ νὰ γίνεται σεισμός. Τὸ «Πρωτεύς ΙΙ» ἔτριξε ὑπόκωφα καὶ ἔμεινε ἀκίνητο μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ τέρατος.

— Παναγιά μου!, ξεφώνησε μὲ σπαραγμὸ ἡ Νάνσυ. Χανόμαστε.

Πρῶτος ἀνθρωθώθηκε ὁ ντέτεκτιβ κι' ἔτρεξε στὸν μοχλὸ τῶν ἀπωθητικῶν πυραύλων. Τράβηξε ἄγρια καὶ τοὺς τέσσερις μοχλοὺς. Φλόγες ξεπετάχτηκαν ἀπὸ τὴν πρύμη καὶ οἱ βροντὲς τῶν ἐκπυρσκοροτήσεων τράνταξαν τὸ ἀστρόπλοιο. Ἀλλὰ τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ λογάριζαν δὲν ἔγινε. Τὸ «Πρωτεύς ΙΙ», παρ' ὅλην τὴν τρομερὴ ἀπωθητικὴ δύναμη ποὺ τοῦ ἔδιναν οἱ ἐκπυρσκοροτήσεις, δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ δόκανο. Χοροπήδησε δυὸ τρεῖς φορές, ταλαντεύθηκε ἄλλες τόσες, μὰ στὸ τέλος ἔμεινε ἀσάλευτο ἀνάμεσα στὰ μπράτσα τοῦ γίγαντα.

— Νομίζω πὺς τὴν πάθαμε!, δόγγησε ἀποκαϊωμένος ὁ ντέτεκτιβ. Εἶναι ἀπίστευτο. Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ πιστέψω πὺς ὑπάρχει ἓνα πλάσμα μὲ τέτοια δύναμη. Νομίζω πὺς ζῶ ἓναν ἐφιάλτη.

Ἐρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἔδαφος. Ἀπὸ ψηλὰ οἱ ἀνθρωποὶ στοὺς δρόμους μπροστὰ στὸ ἐξώκοσμο τέρας ἔμοιαζαν σὰν μυρμηγκία. Κι' αὐτὰ τὰ μυρμηγκία, ξεχνώντας τὸν φοβερὸ κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν νὰ βρεθοῦν κάτω ἀπὸ τὶς πατούσες τοῦ γίγαντα, στέκονταν καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ φρίκη αὐτὸ τὸ πρωτοφανὲς θέαμα. Ἐνα θωρακισμένο ἀστρόπλοιο ἀκίνητο, ἀνίκανο νὰ σωλῆσῃ στὰ μπράτσα ἐνὸς ἐξώκοσμου ὄντος.

— Θεέ μου!, κραύγασε ἡ Νάνσυ. Θὰ διαλύσῃ τὸν «Πρωτέα»!

Κάτι βαρὺ δρόνησε στὰ πλευρὰ τοῦ ἀστρόπλοιου. Ὁ γίγαντας μὲ ἀσυγκράτητη λύσσα κατὰφερε ἓνα δυνατό χτύπημα μὲ τὴ γροθιά του στὸν θώρακα τοῦ σκάφους. Ἡ θωράκιση ἄντεξε. Μὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ «Πρωτέα» γυαλιά, ἐλάσματα καὶ σωλῆνες φωτισμοῦ θρυμματίστηκαν κι' ἔπεσαν μὲ πάταγο. Θρόμβοι ἰδρώτα ἀνάβλυζαν ἀπὸ μέτωπο τοῦ ντέτεκτιβ. Μιὰ ἄγρια ὀργὴ τὸν ἐπνίγε. Ἀγωνιοῦσε καὶ ὠργίζόταν. Ὁ θάνατος ἦταν πολὺ κοντά. Πλησίαζε μὲ γοργὸ βῆμα αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του. Κι' ὅμως ἐκεῖνος ἦταν ἀνίκανος ν' ἀμυνθῇ νὰ κἀν κάτι γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ...

Τὸ μυαλὸ τοῦ σταμάτησε νὰ δουλεύῃ. Ὁ ἄσπος τῶν ντέτεκτιβ τοῦ οὐρανοῦ, αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀντιμετωπίσει ἑκατοντάδες κρίσιμες στιγμὲς στὴ ζωὴ του μὲ τὸ χαμόγελο

στά χείλη και τὸ πιστόλι στὸ χέρι ἐνοιῶθε τώρα ὁδεῖο τὸ κεφάλι του ἀπὸ σκέψεις. Ἦταν φοβερό! Δὲν μπορούσε νὰ σκεφτῇ, δὲν ἔδλεπε τίποτα πού θὰ μπορούσε νὰ φέρῃ τὴ σωτηρία.

— Ἄν κάνῃ πῶς τυλίγει τὰ δάχτυλά του γύρω ἀπὸ τὸ σκάφος, εἶπε ὁ Μίκυ κυττάζοντας κατὰ τὸ μέρος τῆς πρύμης, θὰ στίψῃ κι' αὐτὸ κι' ἐμᾶς μαζί φυσικά, σάν λεμόνι.

Οἱ τελευταῖες λέξεις του σκεπάστηκαν ἀπὸ μιὰ καινούργια βροντῇ. Μιὰ δεύτερη γροθιά πρὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴν πρώτη συγκλόνησε τὸ σκάφος. Ἔπεσαν ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλον. Ἡ Νάνσυ ἔκρυψε τὸ χλωμὸ πρόσωπό της στὸ στήθος τοῦ Σέρινταν. Ὁ Μίκυ μὲ μιὰ παράξενη λάμψη στὰ μάτια ἀνοσηκώθηκε κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πρύμη.

Ὁ ντέκτιβ χάιδεψε τὰ μαλλιά τῆς Νάνσυ.

— Θὰ πεθάνουμε, Τζό!, ἀναστέναξε ἡ κοπέλλα.

— Ἴσως ναί. Ἴσως ὅμως καὶ ὄχι, ἀγάπη μου!, ἀπάντησε ἐκεῖνος γιὰ νὰ τῆς δώσῃ κουράγιο. Ἀκόμα δὲν χάθηκαν ὅλα.

Καθὼς μιλοῦσε ὅμως, ἐνοιῶσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ βίαια. Εἶδε τὸν Μίκυ νὰ ἀνοίγῃ τὴν στεγανὴ πύρτα τῆς ἐξόδου πού βρισκόταν στὴν πρύμη καὶ νὰ βγαίῃ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀστρόπλοιο. Ἐτρεξε πίσω του νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Μίκυ!, φώναξε. Εἰσα

τρελλὸς λοιπόν; Γύρισε πίσω!

Ὁ μικρὸς ὅμως δὲν σταμάτησε.

Μεῖνε στὸ πηδάλιο, κύριε Σέρινταν! φώναξε. Νᾶσαι ἑτοιμὸς μπορεῖ κάτι νὰ κάτῳφέρω νὰ ξεφύγῃ τὸ σκάφος ἀπ' τὰ χέρια τοῦ γίγαντα.

— Μίκυ!, οὐρλιασε ὁ ντέκτιβ. Δὲν ἀκούς τί σοῦ εἶπα;

Τὸ παιδί ὅμως ἔκλεισε πίσω του τὴν πύρτα. Τὸ βλέμμα τοῦ Σέρινταν γέμισε ἀπὲλπίσια.

— Σάλεψε τὸ λογικὸ του! εἶπε. Πηγαίνει μόνος του νὰ πέσῃ στοῦ Χάρου τὰ δόντια!

Ἀσπαξε τὸν μοχλὸ ν' ἀνοίξῃ τὴν πύρτα. Μὰ μιὰ καινούργια γροθιά τοῦ γίγαντα στὸ ἐξωτερικὸ περιβλήμα τοῦ ἀστρόπλοιου τὸν ἀνέτρεψε. Ἐπείσε ἀνάσκειλα καὶ χτύπησε στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου. Ἡ Νάνσυ ἔτρεξε κοντά του.

— Χτύπησες Τζό; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε καὶ γονάτισε δίπλα του.

— Ὅχι, ἀγάπη μου! Δὲν εἶναι τίποτα!, ἀπάντησε δογώντας ἀπὸ τὸν πόνο. Πρέπει ὅμως νὰ σώσουμε τὸν Μίκυ.

ΘΥΕΛΛΑ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

ΑΛΛΑ τίποτα δὲν θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ πιά τὸ τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο, ἐκτὸς ἂν πετύχαινε τὸ σχέδιο πού σφηνώθηκε ἐντελῶς, ξαφνικὰ στὸ μυαλὸ του. Τὸ παιδί,

δγαίνοντας από τὸ σκάφος, πήδησε κι ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸ αὐτὶ τοῦ γίγαντα. Τὸ τέρας κούνησε τὸ κεφάλι σὰ νὰ κατὰλαβε κάποιο κουνούπι νὰ κάθῃσε στ' αὐτὶ τοῦ. Ὁ Μίκυ ὅμως δὲν ξεκόλλησε ἀπὸ πάνω του. Ἀπεναντίας γαντζώθηκε πιὸ γερά καὶ ἄρχισε νὰ σκαρφιώνῃ στὸ κεφάλι τοῦ. Στὴ μέση τῆς ζωῆς του εἶχε τὸ πιστόλι ἀκτίνων ποῦ τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ μεγάλος φίλος του ὁ ντέκτειβ. Σκαρφάλωσε στὸ κεφάλι καὶ τρύπωνε ἀνάμεσα στὰ σκληρὰ καὶ ὀρθὰ μαλλιά τοῦ τέρατος. Ὑστερα τράβηξε τὸ πιστόλι καὶ στήριξε τὴν κάννη του ἀπάνω στὸ καύκαλο τοῦ γίγαντα καὶ πυροβόλησε. Τρεῖς φορές πίεσε τὴ σκανδάλη τῆς μιᾶς πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἡ διαλυτικὴ ἀκτὶνὰ ποῦ δῆλκε ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ, μπροστὰ στὴν ὁποία καὶ τὰ πιὸ σκληρὰ μέταλλα ἔλυωναν σὰν κερί, οὐτε φάνηκε νὰ ἔγινε ἀντίληπτὴ ἀπὸ τὸν γίγαντα. Τὸ παιδί γούρλωσε τὰ μάτια.

— Χριστούλη μου!, μουρμούρισε. Αὐτὸ εἶναι ἄνω ποταμῶν! Δέκα δευρωποὶ θὰ εἶχαν γίνεῖ στάχτη μ' αὐτὲς τὶς ἀκτίνες καὶ αὐτὸς ἐδῶ οὐτε καν πῆρε εἰδησι.

Εἶχε γελαστή ὅμως ὁ Μίκυ. Ὁ γίγαντας κάτι πῆρε εἰδησι. Κατ' ἄρχισε νὰ τὸν τρώῃ στὸ κεφάλι. Ἐβάζε στὴ μασχάλη τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ χειριοῦ τὸ ἀσπρόπιλοιο, ὅπως ἓνα ἄνθρωπος κρατᾷ κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη μιὰ φραγ-

τζόλα ψωμί, καὶ σήκωσε τὸ δεξιό. Τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χειριοῦ ἄρχισαν νὰ ξύνουν τὸ κεφάλι. Καὶ τότε ἀνάμεσα στὰ μαλλιά τοῦ τὰ δάχτυλα ἀνακάλυψαν τὴν παρουσία τοῦ Μίκυ. Τὸ παιδί ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη βρέθηκε στὸν ἀέρα σὰν ἓνα ποντίκι ποῦ κρατοῦν ἀπὸ τὴν οὐρά. Μὲ τὴ διαφορά πὼς ὁ Μίκυ κρεμόταν ἀπὸ τὸ ἓνα του πόδι. Τὸ τέρας εἶχε πιᾶσει ἀπ' τὸ ἓνα πόδι τὸ παιδί καὶ τὸ ἔφερε μπροστὰ στὰ μάτια του νὰ τὸ ἐξετάσῃ. νὰ δῇ τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα καὶ ἔκανε τόση φασαρία στὸ κεφάλι τοῦ. Ὁ κοκκινομάλλης πιτσιρικός εἶδε δυὸ μάτια στογγυλὰ σὰν δυὸ μεγάλα πιᾶτα νὰ τὸν κυττᾶζουν καί, μολονότι βρισκόταν σὲ τόσο δύσκολη θέσι, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία ποῦ τὸν κυρίευσε. Νὰ χρησιμοποιοῦν τὶς γροθιές του.

Τὰ χέρια τοῦ κινήθηκαν γοργὰ καὶ οἱ μικρὲς, ἀλλὰ θαυματοργεῖς γροθιές τοῦ παιδιοῦ ἔπρεσαν μὲ δύναμι ἀπάνω στοὺς βολβοὺς τῶν ματιῶν τοῦ τέρατος. Τὸ τέρας ἔβγαλε ἓνα ἄγριο βρυχηθμὸ καὶ ἄρχισε νὰ σφίγγῃ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του τὸ παιδί.

— Ἰζάφ Ναϊλά! Ἰζάφ Ναϊλά! Ἰζάφ Ναϊλά!, ψιθύρισε πνιχτὰ ὁ Μίκυ. Πάω περίπατο... Βοήθεια γιατί χάνομαι!

Μηχανικὰ, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, τώρα ποῦ ἐνοιώθε πῶς

έφτασε ή τελευταία στιγμή της ζωής του, ό νους του πήγε στον υπεράνθρωπο του πλανήτη Πράτ. Ή σκέψι του ταξίδεψε στο ξανθό πρόσωπο με τά γαλάζια μάτια. "Αν ήταν αλήθεια όσα του είχε πη ό Λή Πό κι' αν ό 'Ιζάφ Ναϊλά κρατούσε τό λόγο του...

Αργότερα, έμαθε ό Μίκυ πώς έκείνα άκριβώς τά λίγα δευτερόλεπτα που ή σκέψι του πήγε στον υπεράνθρωπο του Πράτ μιά φοβερή θύελλα ένέσκυψε στο διάστημα και όσα άστροπλοια ταξίδευαν εκεί είδαν ένα παράξενο φωτεινό μετέωρο που είχε τό σχήμα άνθρώπου να διασχίζει με μιάν ασύλληπτη ταχύτητα τό χάος και νά κατευθύνεται πρός τή Γή. Αργότερα τό έμαθε αυτό. Τούτη τη στιγμή όμως είδε ό Μίκυ έναν άνθρωπο με μιά πράσινη άστροναυτική φόρμα και μ'ά μπέρτα κόκκινη με χρυσά κ'ο σ'α στους ώμους νά πετάη στον άέρα και νά πέφτη σαν βολίδα από τον ουρανό άπάνω στο τέρας. Τά μάτια του γουρλώσανε καθώς άναγνώρισε τον άνθρωπο με την πράσινη φόρμα.

— Ό 'Ιζάφ Ναϊλά!, ξεφώνησε. Σ' εύχαριστώ, Θε μου!

Τά δάχτυλα του τέρατος παρέλυσαν και ό Μίκυ ένοιω σε ξαφνικά νά έλευθερώνεται από τό φοβερό σφίξιμο. Είδε τά μάτια του γίγαντα νά στριφογυρίζουν τρομαγμένα μέσα στις κόγχες τους και... λιποθύμησε.

ΙΖΑΦ ΝΑΪΛΑ ΚΑΙ ΜΙΚΥ

ΟΤΑΝ συνήλθε βρισκόταν στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου. Έξω απ' τό νοσοκομείο ήταν παραιτεταγμένα άγήματα άστυνομικών και άστροναυτών. Μπροστά από τά άγήματα ή στρατιωτική φιλαρμονική της Γήινης Κοινοπολιτείας έπαιάνιζε θριαμβευτικά έμβατήρια. Πάνω απ' τό κεφάλι του στεκόταν ό Σέρινταν, ή Νάμυ και ό έπιθεωρητής Χόβαρτ και του χαμογέλασαν. Χαμογέλασε κι' αυτός.

— Ή Νέα Ύόρκη δέν θα ξεχάσει ποτέ τό μεγάλο κατόρθωμά σου, Μίκυ!, είπε σοβαρά ό ινσπέκτορ Χόβαρτ. Όλη ή Γή και όλοι οί πλανήτες ξέρουν πώς έσωσες με την αυτοθυσία σου έκατομμύρια άνθρώπων από δέβαιο θάνατο. Ή ανθρωπότης σ' εύγνωμονεί που νίκησες και κλώτσες τό φοβερό τέρας... Τό παιδί κούνησε τό κεφάλι του.

— Δέν έκανα τίποτα εγώ, είπε.

— Νά σου λείπουν οί μετριοφροσύνες, πιταρίκο!, τον μάλλωσε ό Σέρινταν. Όλος ό κόσμος παρακολούθησε την άγρια μάχη που έδωσες με τό τέρας. Οί έφημερίδες δημοσιεύουν στις πρώτες σελίδες τή φωτογραφία σου και

περιγράφουν με λεπτομέρειες την ήρωική σου πράξη. Άκους τις μουσικές στο προαύλιο του νοσοκομείου;

—Ναί, τις ακούω.

—Είναι για σένα, χρυσέ μου Μίκυ!, είπε η Νάνσυ και τόν άγκάλιασε.

Τò Έλληνόπουλο άνακάθησε στο κρεβάτι και γούρλωσε τὰ μάτια του.

—Μά εγώ δέν έκανα τίποτα, σάς λέω!, διαμαρτυρήθηκε. 'Ο 'Ιζάφ Ναϊλά! Αυτός, μάλιστá! 'Ο 'Ιζάφ Ναϊλά, ó 'Υπεράνθρωπος, νίκησε τò τέρας και έσωσε τή Νέα Υόρκη.

'Ο Χόβαρτ έκλεισε τò μάτι με νόημα στόν ντέτεκτιβ.

—Είναι ζαλισμένος άκόμα, τού ψιθύρισε σκύδοντας στ' αúτί του. Ίσως τού νρειάζονται λίγες μέρες ήσυχία...

'Ο Σέρινταν ένευσε καταφατικά.

—Ναί, φυσικά! Πρέπει νά ήσυχάσει λίγο.

Κι' ύστερα από δυò μέρες άμως πού θυήκε από τò νοσοκομείο, ó Μίκυ έξακαλούθησε νά διαμαρτύρεται και νά μιλάη για τόν 'Ιζάφ Ναϊλά. Άλλά κανείς δέν τò πίστεψε. Γιατί κανείς δέν είχε δñ τόν 'Υπεράνθρωπο με τήν πράσινη φόρμα. Δέν ήξερε άκόμα ó Μίκυ ότι ó 'Ιζάφ Ναϊλά ήταν άόρατος για τούς άλλους και μονάχα αυτός είχε τήν δύναμη νά τόν βλέπη...

...

· Η φασματοσκοπική ανά-

λυσι τής πράσινης σταχτής, πού είχαν βρή στο Νιού Πρέν στον και πού προερχόταν από τόν ιπτάμενο δίσκο πού είχε μεταφέρει στη Γη τò έξω κοσμο τέρας, απέδειξε ένδιαφέροντα πράγματα.Τò αστροπλοιο είχε κατασκευασθè στόν πλανήτη Άφροδίτη.

—Δέν είναι άπίθανο λοιπόν, Τζό, οι εξαφανίσεις τών αστροπλοίων και τò έξωκοσμο τέρας νά έχουν κάποια σχέσηι μεταξύ τους. Γι' αυτό πρέπει νά ταξιδέψης ως εκεί πάνω τò συντομώτερο, είπε στόν Σέρινταν ó Χόβαρτ. Στοιχηματίζω πώς, αν δέν προφτάσουμε, θάχουμε σύντομα κι' άλλες παρόμοιες έπισκέψεις τεράτων.

—Έν πάξει ινσπέκτορ!Θά πάω στήν Άφροδίτη(*). Ύστερα από δυò μέρες ξεκινάω με τόν «Πρωτέα»!

ΑΠΑΓΩΓΗ

ΑΛΛΑ τò ίδιο εκείνο βράδυ κάτι έγινε κι' ή άναχώρησι από τή Γη συντομεύτηκε. Κάποιος άγνωστος μπήκε

στό σπιτί τής Νάνσυ Έβιλγκτον. Ή κοπέλλα κοιμόταν. Ή πάρτα τού δωματίου τής

(*) 'Ο πλανήτης Άφροδίτη είναι τò άστρο πού λέμε Αύγερινός ή Έσπερος. Ή Άφροδίτη βρίσκεται πολύ πιο κοντά από τήν Γη στόν Ήλιο και απέχει από αυτόν 108.000.000 χιλιόμετρα, ενώ ή Γη απέχει από τόν Ήλιο 148.000.000

‘Ο Τζός Σέρινταν είδε γύρω από έναν πύραυλο να πηγαίνουν μερικοί άνθρωποι.

Άνοιξε άργα και άθόρυβα. Ένα κεφάλι πρόβαλε στο άνοιγμα της πόρτας και δυό

σκοτεινά μάτια, παράξενα και θολά, έοριξαν έρευνηκά βλέμματα μέσα στην κάμαρη. Στο βάθος του δωματίου ήταν το κρεβάτι. ‘Ο νυχτερινός επίσκεπτης στήλωσε τ’ αὐτὶ κι’ άφουγκράστηκε. Άκουσε τὴν κανονικὴ ἀναπνοή τῆς κοπέλλας καὶ χαμογέλασε ἄσχημα. Πέρασε τὸ κατῶφλι. Οἱ σόλες τῶν παπουτσιῶν του ἀπὸ χοντρὸ κρέπ δὲν ἔκαναν κανένα θόρυβο. Διέσχισε μὲ δῆμα γάτας τὸ δωμάτιο καὶ πλησίασε τὸ κρεβάτι. Πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ ηλεκτρικοῦ φαναριοῦ ποὺ κρατοῦσε κι’ ἓνα ἔκτυφλωτικὸ κύμα φωτὸς ἔτεσε ἀπάνω στὸ πρόσωπο τῆς Νάνσυ. ‘Η Νάνσυ ἀνοιξε ξαφνιασμένη τὰ μάτια μὰ τὰ ξανάκλεισε σχεδὸν ἀμέσως θαιμπωμένη ἀπὸ τὸ φῶς. ‘Ο νοῦς τῆς πήγε στὸ πιστόλι. Τὸ πιστόλι ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τῆς. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ἀπλῶσε τὸ χέρι. ‘Ο ἄγνωστος ὅμως ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς πέταξε τὸ φανάρι καὶ τὴν πρόλαβε. Τὴν ὄρπαξε, τὴν ἀνασήκωσε σὰν πούμπουλο ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ μὲ βιαστικὸ δῆμα κατευθύνηκε πρὸς τὴν πόρτα. ‘Η Νάνσυ ξεφώνησε ἄγρια καλῶντας βοήθεια, ἐνῶ ταυτόχρονα πάλευε ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφυγῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀγνώστου. Τὰ νύχια τῆς γρατζουνίσαν τὸ μούτρο του καὶ ματωμένες εὐθείες σχεδιάστηκαν στὸ μέτωπό του. Γρύλλισε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ σήκωσε τὴ γροθιά του. ‘Η γροθιά

του έπεσε βαρειά σάν σιδερέ νιο σφυρί στο κρανίο της Νάνσυ. 'Η κοπέλλα δοκίμασε νά φυλαχτή. 'Αλλά ένα πιό δυνατό χτύπημα τήν ζάλισε. 'Ενοιωσε νά χάνη τὸ φῶς της. 'Ολα πήραν μιὰ ἀπίθανη βόλτα γύρω της. Ζαλίστηκε, έκλεισε τὰ μάτια κι' έχασε τίς αἰσθήσεις της.

— Τώρα θά πάψης νά γραντζουνάς!, μούγγρισε ὁ άντρας.

Κρατώντας τήν ἀναίσθητη κοπέλλα στὰ χέρια βγήκε έξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Διέσχισε τὸν διάδρομο, πέρασε τήν μικρὴ αὐλὴ μὲ τὸν κήπο καὶ βγήκε στοὺς δρόμους. 'Ο δρόμος ἦταν σκοτεινός. Μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι κάτι κινήθηκε. 'Υστερα ἀναψαν κι' ἐσθυσαν τὰ φῶτα ἐνὸς αὐτοκινήτου. 'Ακούστηκε σάν ἀπάντησι ένα σιγανὸ σφύριγμα. Τὸ αὐτοκίνητο πλησίασε μὲ σβυστὰ φῶτα.

— Τί έγινε; ρώτησε ἡ φωνὴ τοῦ σωφέρος.

— 'Εν τάξει! 'Η μικρὴ κοί μᾶται σάν ἀγγελουδί. 'Όταν ἀνοιξή τὰ μάτια της, θά τα-εξειδέη στοὺς οὐρανούς κι' ὁ ἀρραβωνιαστικός της ὁ Σέρνταν ἄδικα θά τήν ἀναζητή τῇ παντοῦ.

'Εβάλαν μέσα στοὺς αὐτοκίνητο τήν ἀναίσθητη κοπέλλα καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε. Δίπλα της κάθησε ὁ ἄγνωστος. Κύτταξε τὸ ρολοῖ του.

— Πάτησε λίγο τὸ γκάτσι!, εἶπε στὸν σωφέρος. 'Αργήσαμε καὶ τὰ παιδιὰ θ' ἀρ-

χίσουν ν' ἀνησυχούν.

'Ο σωφέρος κούνησε τὸ κεφάλι κι' ἔρριξε ἓνα βλέμμα στὰ πόδια του. Στὰ πόδια του κουλουριασμένος ἦταν ὁ Μίκυ. Τὸ παιδί κρατοῦσε ἓνα πιστόλι ἀκτίνων στὸ χέρι. 'Η κάνη τοῦ πιστολιοῦ ἦταν καρφωμένη στὸ δεξιὸ πλευρὸ τοῦ σωφέρος. 'Ο σωφέρος ἔτρεμε.

— Πού θά πάμε; ρώτησε ὁ Μίκυ χαμηλόφωνα. Πού εἶναι τὰ «παιδιά» πού σᾶς περιμένουν; 'Απάντησέ μου ψιθυριστὰ χωρὶς νά μυριστη τίποτα ἢ παρέα σου. 'Αν κάνης τὸν ξευπνο στὴν ἀναψα!

— 'Οδὸς Ράυ 273, μούρμούρισε φοβισμένος ἐκεῖνος.

— 'Οκέϋ! 'Αν λές τὴν ἀλήθεια, θά πῶ τοῦ κυρίου Σέρνταν νά σοῦ δώση μερικά ἐλαφρυντικά ὅταν γίνη ἡ δίκη σου.

— Τί ἔπαθες καὶ παραμιλᾷς. Πάτ; ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ ἡ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου πού καθόταν δίπλα στὴ Νάνσυ. Μονόχος σου μιλάς;

'Ο σωφέρος ξερόδηξε. Τὸ πιστόλι πού κρατοῦσε τὸ παιδί πῆσε περισσότερο τὸ πλεονό του. Κι' ἂν εἶχε πάρει γιὰ μιὰ στιγμή τὴν ἀπόφασιν νά μιλήσῃ, καθὼς ἐνοιωσε τὴν παγωμένη κάνη τοῦ ὄπλου, μετάνοιωσε.

— Κάτι σκεφτόμουν. Μάικ!, εἶπε κι' ἀναστέναξε.

**ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΤΙΘΑΣΣΕΥΕΙ
ΕΝΑΝ ΚΑΚΟΥΡΓΟ**

ΑΝΑΣΤΕΝΑΞΕ γιὰ αὐτὸς, ἓνας κοτζάμ άντρας

μέ παρελθόν στις φυλακές της Νέας Υόρκης, γνωστός στον υπόκοσμο της μεγάλης αυτής πολιτείας με το όνομα Πάτ ο Στραβοπόδης, την έπαθε σαν αγγράμματος από ένα παιδί. Ένα τέταρτο νεώριτερα ο Μίκυ, σταλμένος από τον θρυλικό ντέτεκτιβ να ρίξη κάτω από την πόρτα της Νάνσυ έναν αστροχάρτη της περιοχής του πλανήτη Αφροδίτη, που του είχε ζητήσει από χωρίς άρραβωνιαστικά του, έφτασε στον στενό δρόμο και παραξενεύτηκε όταν είδε ένα αυτοκίνητο με σθηστά φώτα να περιμένη στη γωνία. Μέσα στο μυαλό του παιδιού πέρασαν ανήσυχες σκέψεις. Ο νους του πήγε άμέσως στη Νάνσυ. Κάτι συνέβαινε με την Νάνσυ. Το αυτοκίνητο με τα σβυσμένα φώτα δεν ήταν καλό σημάδι. Πριν καλά—καλά σκεφτή τι έπρεπε να κάνει άκουσε μια κραυγή. Αναγνώρισε τη φωνή του κοριτσιού. Χωρίς να διστάση έτρεξε προς τα εκεί. Αυτό ήταν ένα σφάλμα. Γιατί εκείνος που θρυσκόταν μέσα στο αυτοκίνητο, είδε το παιδί να τρέχει και κατάλαβε. Σάλταρε έξω από το αυτοκίνητο και έκοψε τον δρόμο του Μίκυ.

—Κάθησε στ' αугά σου, πιτσιρίκο!, του είπε. Φρόνιμα και μην ανακατεύεσαι σε ξένες δουλειές!

Το άφοβο Έλληνόπουλο όμως δεν τον άκουσε. Δεν είχε καμμία άρεξ! να τον ακούση. Έκανε να προχωρήσει και

τότε ο άγνωστος σήκωσε τη γροθιά του. Το παιδί έσκυψε κι' η γροθιά πέρασε πάνω από το κεφάλι του. Ο Άντρας βλαστήμησε και ο Μίκυ πέρασε στην αντίπερθε. Ασυγκράτητος ώρμησε απάνω του και τα χέρια του κινήθηκαν κεραυνοβόλα. Οι γροθιές του τινάχτηκαν άγρια προς τα εμπρός κι' ο Πάτ ο Στραβοπόδης ένοιωσε πολύ άσχημα καθώς δέχτηκε μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο είκοσι χτυπήματα. Έκανε προς τα πίσω και δοκίμασε να δγάλη το πινότολι του.

— Τώρα θα σου δείξω, θυζανιάρικο!, μούγγρισε.

Έβαλε το χέρι στην τσέπη κι' έβγαλε το όπλο του. Το κορμί του παιδιού τινάχτηκε σαν ελατήριο. Σάλταρε και φούχτισε τον καρπό του χεριού που κρατούσε το όπλο. Μέσα σ' ένα εκατοστό του δευτερολέπτου το πιστόλι άλλαξε κάτοχο. Ο Μίκυ είχε πάρει τώρα το όπλο στα χέρια του. Τα μάτια του λαμπράνε. Άκουσε δήματα. Έπριξε ένα βλέμμα προς το σπίτι της Νάνσυ. Είδε κάποιον που διέσχιζε τον κήπο κρατώντας στα χέρια την ανάσθητη κοπέλλα. Το μυαλό του δούλεψε γοργά.

— Πέρασε στη θέσι σου!, ειέταξε τον σωφέρ. Άν άνοιξης το στόμα σου, θα σου φυτέψω μερικές ακτίνες στο κορμί και θα ευχαριστηθώ πολύ όταν σε δώ να γίνεσαι στάχτη... Προχώρει χωρίς χασομέρι. Και να ξέρης πως

πρέπει να κάνης, ό,τι σου πώ.

Ο Πάτ ό Στραβοπόδης εί-
δε πώς δέν μπορούσε να κά-
νη διαφορετικά. Τό πιστόλι
του, που βρισκόταν τώρα στά
χέρια αὐτοῦ τοῦ κοκκινομάλ-
λη πιτσιρίκου, τόν σημάδευε.
Κί' ό πιτσιρίκος δέν φαίνόταν
νά άστειεύεται. Προχώρησε
στό αὐτοκίνητο καί μπήκε μέ-
σα. Στά πόδια του κουλου-
ριάστηκε τό παιδί. Ή κάννη
τοῦ όπλου καρφώθηκε στό
πλευρό τοῦ συμμορίτη. Δυό
λεπτά αργότερα ήρθε ό άλ-
λος μέ τήν ανάισθητη Νάνσυ.
Καί τώρα πού τό αὐτοκίνητο
έτρεχε πρὸς τήν ὁδὸ Ραῦ ό
Μίκυ πάτησε ένα κουμπὶ πού
βρισκόταν κάτω ἀπὸ τό ρο-
λόι τοῦ χεριοῦ του καί τό
ένα ἀπὸ τὰ καπάκια του ἄ-
ναιξε. Ήταν τό ρολοὶ αὐτό
ένα φορητὸ μικροσκοπικὸ ρα-
διοτηλέφωνο. Τό παιδί άρχι-
σε χαμηλόφωνα νά μιλάη στό
ρολόι καλώντας στό μήκος
κύματος τοῦ σπιτιοῦ του τὸν
διάσημο ντέτεκτιβ. "Όταν πῆ-
ρε ἑπαφὴ ἀναστέναξε μ' ἄ-
νακούφισι:

— Έδῶ Μίκυ! εἶπε. Έ-
λάτε στήν ὁδὸ Ραῦ 273. Νάν-
συ κινδυνεύει. Ραῦ 273.

— Τί συμβαίνει Μίκυ; ρώ-
τησε μέ αγωνία ό ντέτεκτιβ

— Δέν μπορῶ νά μιλήσω
ελεύθερα. Έλάτε ὅσο μπο-
ρεῖτε πιὸ γρήγορα. Κάποιοι
ἄρπαξαν τήν Νάνσυ καί τήν
μεταφέρουν ἐκεῖ μέ αὐτοκίνη-
το.

— "Ερχομαι!, ἀκούστηκε

βραχνή ή φωνή τοῦ Σεριν-
ταν.

Τό παιδί ἔκλεισε τό κα-
πάκι τοῦ ρολοιοῦ του καί ἔρ-
ριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ ἔξω.
Τό αὐτοκίνητο διέσχισε τώρα
τήν 5η λεωφόρο. Ήξερε πώς
ή ὁδὸς Ραῦ ήταν μακριὰ ἀ-
κόμα. Πεντακόσια μέτρα πέ-
ρα ἀπὸ τό τέρμα τῆς ὁδοῦ
Ραῦ βρισκόταν ένα ἀπὸ τὰ
πολλά πυρραυλοδρόμια τῆς
Νέας Ύόρκης.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΥΡΑΥΛΟΣ

Ο ΣΕΡΙΝ-
ΤΑΝ μέ μά-
τια πού καί-
γανε ἀπὸ συγ-
κίνησι, ἀλλ ἄ
μέ σταθερά χέ-
ρια ὠδηγοῦσε
τό ἀεροδυνα-

μικὸ του Χάστεν μέ ἱλιγγιώ-
δη ταχύτητα ἀνάμεσα ἀπὸ
τοὺς πολυδαίδαλους δρόμους
τῆς Νέας Ύόρκης, ἀποφεύ-
γοντας τίς μεγάλες ἄρτηριές
ὅπου ὑπῆρχε μεγάλη κίνησι
καί ήταν φόβος νά καθυστε-
ρήσει. Ή λιγύλογη συνομιλία
πού εἶχε μέ τὸν Μίκυ τὸν
κρατοῦσε σέ φοβερὴ αγωνία.
Ή Νάνσυ κινδυνεύει! Στήν ἰ-
δέα μονάχα πώς ή μελαχροί-
νὴ κοπέλλα, πού ἀγαποῦσε
ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο,
μποροῦσε νά πάθῃ κακὸ ἔνοκ-
θε τὰ νεῦρα του νά τεντώνων-
ται ἐπικίνδυνα. Μὲ ὁλόκληρη
μεραρχία κακούργων θά μπο-
ροῦσε νά τὰ βάλῃ γιὰ νά τήν
ἀπελευθερώσῃ. Σύντομα, ἄ-
φησε πίσω του τοὺς γεμά-

τους από πολύχρωμες φωτεινές επιγραφές δρόμους, πέρασε κάθετα την 5η λεωφόρο και έφτασε στην οδό Ραύ. Άφησε το αυτοκίνητό του σε μία πάροδο και με τα πόδια πλησίασε τον αριθμό 273. "Εμοιαζε εξωτερικά μ' ένα μεγάλο γκαράζ. Τό βλέμμα του πλανήθηκε σ' όλα τα γύρω. Ολόκληρο τὸ οικοδομικό τούτο τετράγωνο φαινόταν άκατοίκητο. "Όλα τὰ σπιτία ήταν παλιά και έρειπώμένα. Αντίθετα όμως από τὰ σπιτία, τὸ γκαράζ έδειχνε περιποιημένο και πρόσφατα έπισκευασμένο, έξωτερικὰ τουλάχιστον. Στο δεξιό μέρος τῆς μεγάλης εισόδου, πού ήταν κλειστή, είδε μία μικρή πόρτα. Πλησίασε με προφυλάξεις πρὸς τὰ εκεί. Κι' αὐτή ἡ πόρτα ήταν κλειστή. Έβγαλε από τὴν τσέπη του ἕνα μικροσκοπικό εργαλείο, μπροστὰ στο ὁποῖο καμμία κλειδαριά δὲν μπορούσε ν' ἀντισταθῇ. Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀθόρυβα. Προχώρησε σ' ἕνα κακοφωτισμένο διάδρομο πού ἔβγαине στὴ μεγάλη σάλα τοῦ γκαράζ. Κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μίαν γωνιά κι' ἔβριξε μίαν ματιά στο βάθος. Εἶδε ἀνθρώπους γύρω ἀπὸ ἕνα πύργουλο. Οἱ ἀνθρωποὶ πηγαινοέρχονταν διαστικὰ μεταφέροντας ἐφόδια στο ἐσωτερικὸ τοῦ πύργουλου. Έβγαλε τὸ πιστόλι του και τὸ βλέμμα του ἔγινε θολό. Τὴν ἴδια στιγμή όμως κάτι ἔγινε

και στήλωσε τ' αὐτί. "Εξω στο δρόμο ἄκουσε κάποιο αὐτοκίνητο νὰ φρενάρῃ ἀπὸτομα. Ταυτόχρονα ἀναγνώρισε μίαν φωνή

— Φυλάξου, Νάνσυ! ἔλεγε ἡ φωνή.

Ἡ φωνή ἦταν τοῦ Μίκυ. Ξέχασε τὸν πύργουλο και ὥρμησε σὰν κεραυνὸς με τὸ πιστόλι στο χέρι ἔξω στο δρόμο. Εἶδε τὴ Νάνσυ. Κάποιος τὴν τραβούσε δίαια πρὸς τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ. Ένας ἄλλος πάλευε με τὸν Μίκυ. Τὸ παιδί κυλιώταν μαζί του στο δρόμο μπροστὰ στὶς ρόδες τοῦ σταματημένου αὐτοκινήτου. Ὁ Σέρινταν ἔσφιξε τὰ δόντια και πυροβόλησε. Ἡ ἀκτίνα πού δγήκε ἀπὸ τὸ πιστόλι του πέτυχε ἀνάμεσα στα δυὸ φρύδια τὸν συμμοριτη πού ἔσερνε τὴ Νάνσυ. Ὁ κακούργος βογγώντας ἔπεσε ἀνάσκελα. Ἡ Νάνσυ ἔτρεξε κοντὰ στὸν ντέτεκτιβ.

— Τζό!, φώναξε.

— Εἶσαι ἐν τάξει, Νάνσυ; ρώτησε αὐτός.

"Ένας πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Ὁ ντέτεκτιβ χλώμιασε. Μ' ἕνα πήδημα δρέθηκε πάνω ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀνθρώπους πού πάλευαν σφιχταγκαλιασμένοι στο χῶμα. Ὁ Πάτ ὁ Στραβοπόδης εἶχε πάρει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μίκυ και προσπαθοῦσε τώρα νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί.

— Πέταξε τὸ πιστόλι πού κρατᾷς!, οὐρλιάσε ὁ Σέρινταν.

Ὁ συμμορίτης ὅμως δὲν ἄκουσε. Ἐστρεψε τὴν κἀννη πρὸς τὸ μέρος του καὶ πίεσε τὴν σκανδάλῃ. Ὁ ντέτεκτιβ σάλταρε πλάγια. Ἡ ἀκτῖνα δὲν τὸν ἄγγισε. Ἀντιπερβολόλησε. Ὁ Πάτ ὁ Στραβοπῶδης ἔπαψε νὰ κουνιέται. Ὁ Μίκυ τινάχτηκε ὀρθός.

— Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ἵμωνα μακαρίτης!, εἶπε εὐθυμα τὸ παιδί.

Μὰ σχεδὸν ἀμέσως γούρλωσε τὰ μάτια. Ἀκούστηκαν βροντὲς. Ἡ στέγη τοῦ γκαράζ ἀνοίξε καὶ μέσα ἀπὸ τὸ γκαράζ τινάχτηκε πρὸς τὸν οὐρανό, ἀφήνοντας γλώσσες φωτιάς πίσω του, ὁ πυραυλός.

— Ἐλάτε μαζί μου!, φώναξε ὁ Σέρνιταν. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ ξεφύγουν. Στὸ πυραυλοδρόμιο!

Ἐτρεξαν καὶ μπήκαν στὸ αὐτοκίνητό του. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε μουγγρίζοντας καὶ ὕστερα ἀπὸ τρία λεπτά ἔμπαινε σὰ σίφουνας στὸ πυραυλοδρόμιο. Τὸ καταδιωκτικὸ ἀστρόπλοιο «Πρωτεύς» ἦταν ἐκεῖ καὶ τοὺς περιέμενε.

Ἐρμησαν στὸν «Πρωτέα» καὶ ὁ Σέρνιταν ρίχτηκε στοὺς μοχλοὺς τῶν ἀπωθητικῶν πυραύλων. Τὸ ἀστρόπλοιο χοροπήδησε καὶ τινάχτηκε μὲ βροντὲς στὸν οὐρανό. Τὸ βλέμμα τοῦ ντέτεκτιβ ἔφαξε τὸν οὐρανό. Ξεχώρισε τὸν πύραυλο σὰν ἓνα μαῦρο σημαδάκι, πολὺ μακριά.

— Θὰ τοὺς φτάσουμε!, εἶπε.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἀνα-

ψαν καὶ ἐσθυσαν τὰ φωτάκια τῆς ὁδοῦ τῆς τηλεοράσεως τοῦ σκάφους. Ἐνα ἀγριοπρόσωπο σχεδιάστηκε στὴν ὁδὸν. Φοροῦσε στολὴ στρατιωτικὴ καὶ τὰ μάτια του ἦταν γαμάτα ἀπειλῇ. Μιά φωνὴ τοῦ ἔτρεμε ἀπὸ λύσσα ἀκούστηκε: «Γύρισε πίσω στὴ Γῆ, Σέρνιταν! Γύρισε πίσω καὶ ἄφησε ἡσυχούς τοὺς ἀνθρώπους μου τοὺ ταξιδεύουν μὲ τὸν πύραυλο. Σὲ προσεδοποιῶ. Ἄν δοκιμάσης, νὰ πλησιάζεις στὴν Ἀφροδίτη, εἶσαι χαμένος!» Ἡ φωνὴ σταμάτησε νὰ ἀκούγεται καὶ ἡ μορφή τοῦ σχεδίαζόταν στὴν ὁδὸν χάθηκε.

— Ποιὸς ἦταν, Τζό; ρώτησε ἡ Νάνσυ.

Ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ τῶν οὐρανῶν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους καὶ χαμογέλασε.

— Κάτι μοῦ θυμίζει αὐτὸς ὁ ἀγριάνθρωπος!, εἶπε. Δὲν ξέρω τί ἀκριδῶς. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω ὅμως σίγουρα εἶναι ὅτι μᾶς ἐτοιμάζει μιὰ ωραία ὑποδοχὴ στὴν Ἀφροδίτη. Θὰ πᾶμε λοιπὸν νὰ τὸν ἀνταμώσουμε.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε ὅμως προηγουμένως τὸν Χόβαρντ, τοῦ θυμισε ἡ Νάνσυ.

— Ἐχεις δίκιο Νάνσυ. Πρέπει νὰ τοῦ ζητήσουμε τὴν ὁδία.

Μὲ κινήσεις ὅλο πυρετὸ γύρισε ἓνα κουμπὶ καὶ σὲ λίγο, στὸ καντράν τῆς τηλεοράσεως σχεδιάστηκε ἡ μορφή ἑνὸς μπουλντόγκ,

—Σὲ πήρα γιὰ νὰ σοῦ ἀναφέρω..., ἄρχισε ὁ ντετεκτίβ καὶ μὲ λίγα λόγια τοῦ εἶπε τὰ καθέκαστα, ζητώντας του τὴν ἄδεια ν' ἀπογειωθῇ γιὰ τὴν Ἀφροδίτη.

— Καὶ ἀκόμα κάθεσαι; γρύλλισε αὐστηρὰ τὸ μπουλντόγκ.

* * *

Τὸ χέρι του κινήθηκε γοργά. Δυὸ μοχλοὶ τραβήχτηκαν

πρὸς τὰ πίσω. Δυὸ ἀκόμα ἀπωθητικοὶ πύραυλοι ἐκτινάχτηκαν καὶ τὸ καταδιωκτικὸ τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας διπλασίασε τὴν ταχύτητά του καί, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴν ἔλξι τῆς Γῆς, μπήκε στὸ μαῦρο καὶ ἀδιαπέραστο σκοτάδι τοῦ διαστήματος. Ἡ ἀπόστασι πού χώριζε τὸν «Πρωτέα» ἀπὸ τὸν μυστηριώδη πύραυλο γινόταν ὀλοένα καὶ μικρότερη.

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ

Μὲ τὸ τεῦχος 8, κλείνει ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ». Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας θέλουν νὰ δέξουν τὰ τεύχη τους, σ' ἓναν ὥραϊο καὶ χρυσοπανόδετο τόμο, μποροῦν νὰ τὰ φέρουν στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 22, ὑπόγειον), καταβάλλοντας τὸ ποσὸν τῶν 5 δραχμῶν, ποὺ εἶναι ἡ ἀξία τῆς διβλιοδεσίας.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία : 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 9 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: 'Αναστ. Χατζηδασυλείου, Σαπφούς 2. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22 'Αθήναι

Τὸ ἐπόμενον τεύχος τοῦ «Υπερανθρώπου», τὸ 10 ποῦ ἔχει τὸν τίτλο

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΨΑΡΙΑ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ συγκλονιστικώτερα τεύχη ὅπου, ὁ ἥρωϊκὸς ντέτεκτιβ τῆς 'Αστροφικῆς 'Ασφάλειας Τζῶε Σέριγτσον μετὰ τὴν ἀρροβωνιαστικὰ τοῦ Νάουσι καὶ τὸ ἀτρόμητο 'Ελληνόπουλο Μίκυ, βρίσκονται ἀντιμέτωποι μετὰ ἓνα εἶδος ἀνθρώπων ποῦ μοιάζουν μετὰ ψάρια! Θὰ σταματήσει ἡ ἀναπνοή σας ἀπ' τὴν ἀγωνία διαβάζοντας τὸ ἐπόμενον τεύχος!

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΚΟΥ, ΝΤΑΡΟ!
ΜΕ ΚΑΛΕΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
ΤΟΝ ΒΑΓΚΑ, Ο ΤΖΑΜΠΟΥΡΙ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ,
ΟΠΟΥ ΤΟ ΠΑΙΔΙ-ΑΓΡΙΜΙ
ΖΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΙΣΤΟ ΑΓΡΙΟ-
ΓΑΤΟ ΤΟΥ ΤΟΝ ΝΤΑΡΟ,
ΑΝΤΗΧΕΙ ΕΝΑ
ΤΑΜ-ΤΑΜ...

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΤΟ ΠΑΙΔΙ-ΑΓΡΙΜΙ
ΦΤΑΝΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ
ΤΖΑΜΠΟΥΡΙ.
ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ
ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΟΥ, ΠΑΙΔΙ-ΑΓΡΙΜΙ.

ΟΙ ΒΑΤΟΥΣΙ, ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ, ΜΑΣ ΕΠΕΤΕΘΗΣΑΝ
ΚΑΙ ΑΡΠΑΞΑΝ ΤΟΝ ΚΗΤΟ,
ΤΟΝ ΓΥΙΟ ΜΟΥ!

ΤΟΝ ΚΗΤΟ,
ΤΟΝ ΦΙΛΟ ΜΟΥ!

